

ТРАВЕНЬ

1974

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 10 (932)

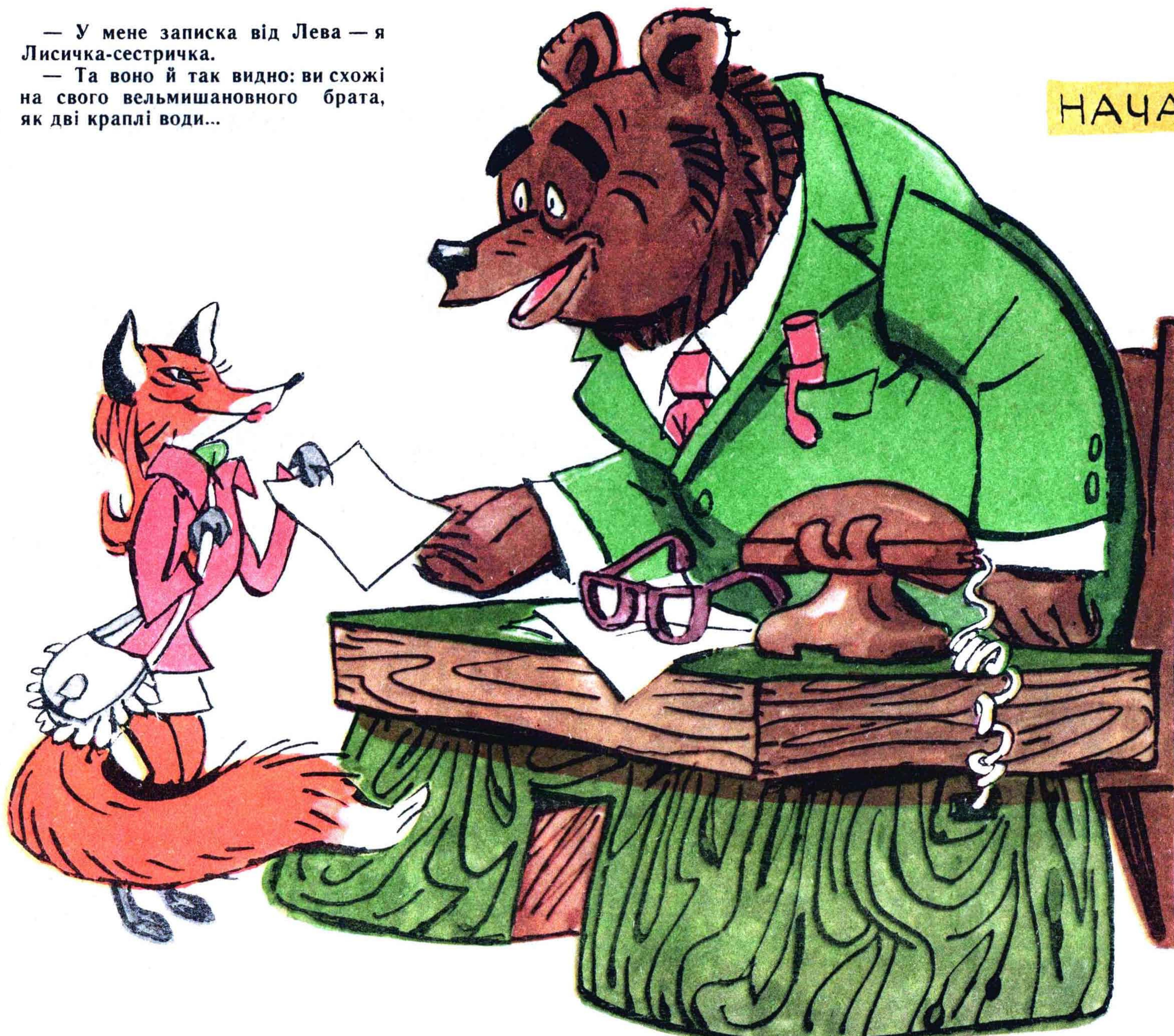
Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— У мене записка від Лева — я
Лисичка-сестричка.
— Та воно й так видно: ви схожі
на свого вельмишановного брата,
як дві краплі води...

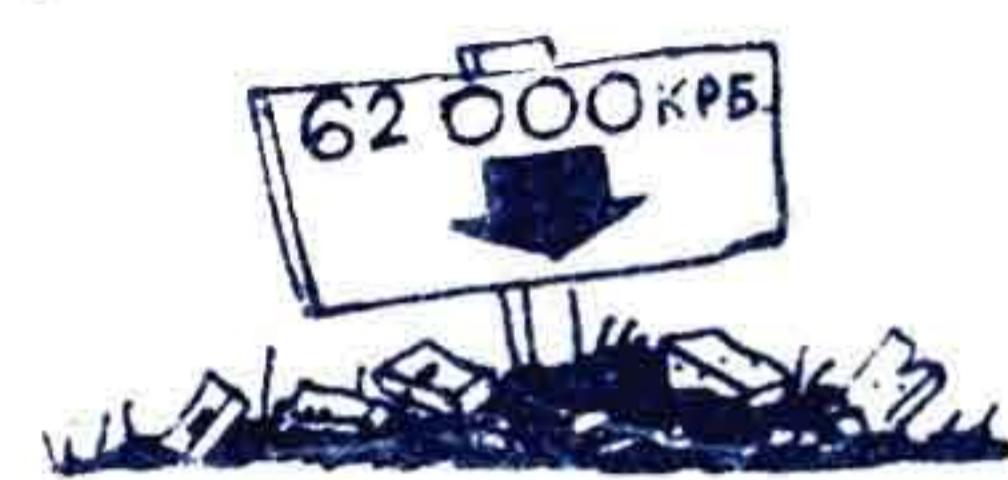
НАЧА

**Телеграфне
агентство
ПЕРЦЯ**

УНІКАЛЬНА ПАМ'ЯТЬ

ВОЛИНСЬКА область. (Кор. ТАП). Унікальну пам'ять має житель села Доросині Рожищенського району громадянин К. Він пригадує, коли розпочалося спорудження сільського торгово-виробничого центру, і може навіть показати місце, де п'ять років тому будівельники занопали на 62 тисячі карбованців різних матеріалів.

ЧЕРГОВИЙ ЮВІЛЕЙ

ЧЕРНІГІВ. (Кор. ТАП). Минуло чотири роки від початку будівництва промтоварного магазину на вулиці Гагаріна. У зв'язку з цим керівники будівельно-монтажного управління республіканського тресту «Укрторгбуд» надіслали жителям навколошніх вулиць письмове запевнення, що цей ювілей — останній. Однак, осініми вони залишають не вперше, не виключена можливість урочистого святкування п'ятої, а то й шостої річниці.

ПІСОК У БРИКЕТАХ

ВІННИЦЬКА область. Кореспондент ТАП повідомляє про нову технологію перевезення піску в брикетах. Тепер директори парків відпочинку, яким потрібен пісок для поспання дітей, та інші господарники не сушать собі голови: розвантаживши брикет з машин, залишають його на ніч під дощем або ж, коли недощова погода, поливають із шланга, й на ранок брикети перетворюються в гарнесенький, червонуватого відтінку, пісок.

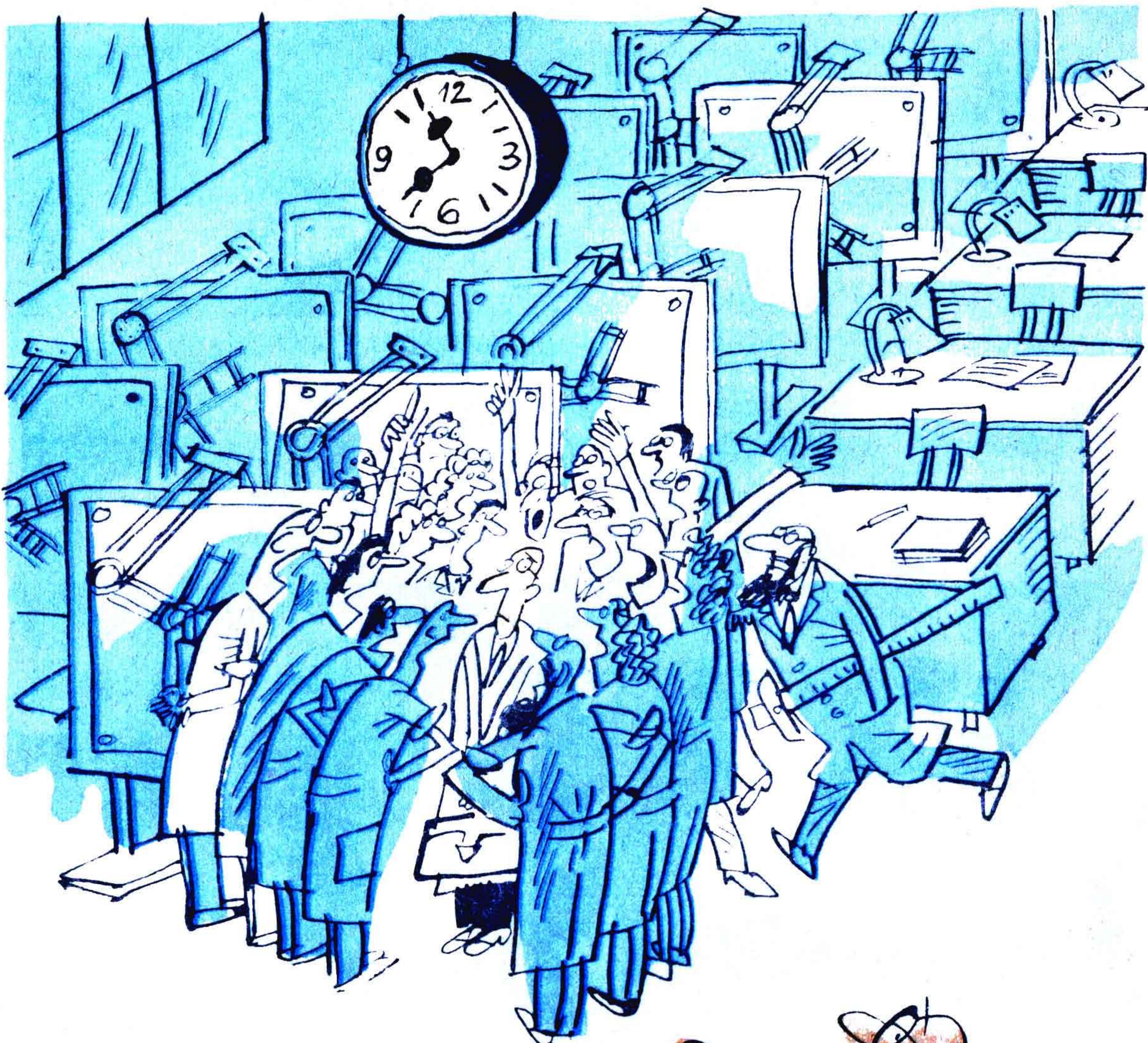
Тільки дивує одне: керівники Гайсинського цегельного заводу, які відпускають той брикетований пісок, чомусь називають його цеглою, і гроши беруть, як за цеглу.

ЗУПИНЕННИЙ ЧАС

«Зупинися, хвилино, ти прекрасна!» — благав Фауст, та, як відомо, нічого у нього, у горопахи, не вийшло, бо зупинити біг часу — неможливо.

Так, принаймні, вважали донедавна, поки за це діло не взялися працівники Івано-Франківського міськхарчокомбінату. А вже вони як узялися, то таки добилися свого: зупинили! Переїхати в цьому можна, купивши ягідні вафлі, які виробляє харчокомбінат. На них написано: «Термін зберігання 1 місяць», а про те, коли їх випущено у продаж, нічого не сказано.

Здавалося б — дрібниця, а от вафлям вона забезпечує вічну молодість!

— Що це за збори в робочий час?

— Засуджують вчинок Іванюка: він сьогодні на п'ять хвилин спізнився на роботу.

ПОКАЯВСЯ...

Картали злодія
на зборах

За крадіжку:
Поцупив

з підприємства...

Діжку.

Запевнив збори він:

«Я широко каюсь».

(А сам подумав:

«Більше не впіймаюся!»).

**Володимир
СТЕПАНОВ.**

м. Кіровоград.

Наш колгосп мав необережність довірити Криворізькій станції техобслугування ремонт «Москвича-412». Пологодили автомобіль досить швидко, але забрати його з першого заходу ми не змогли, бо напередодні нашого приїзду хтось украв задні колеса. Директор станції В. І. Чистяков, згоряючи від сорому за своїх підлеглих, гаряче запевнив нас, що через кілька днів колеса знайдуться.

Приїхали ми і через кілька днів, але на нашому нещасному «Москвичі» уже не було і передніх коліс, був, як кажуть, «з м'ясом» вирваний замок запалення, знятий задній ліхтар. Цього разу т. Чистяков червонів уже менше, але запевняв так само гаряче. Проте і третій наш візит

Довідкове бюро Перця

ОДНЕ З ДВОХ

через кілька днів закінчився безрезультатно. Порадь, Перче, що нам робити?

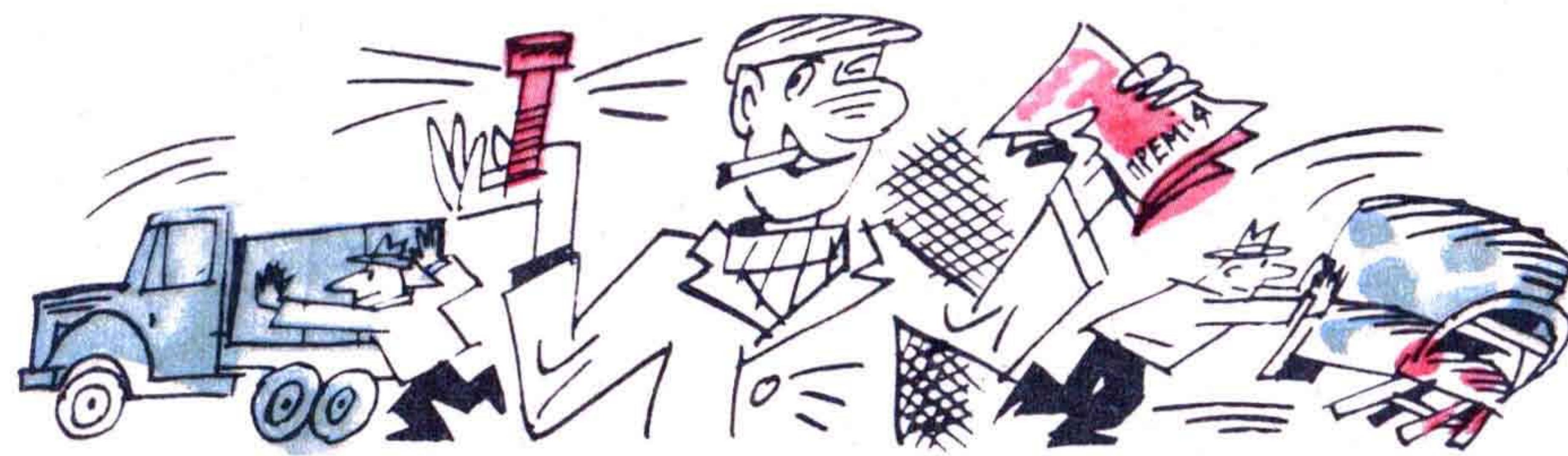
В. ВОЛКОВ,
головний інженер колгоспу імені Кірова Казанківського району Миколаївської області.

А. ЕРОФЕЄВ,
завгар.

Раджу одне з двох: або забирати автомобіль, поки його не розтягли достаточно, або чекати, поки розтягнуть. Тоді станція змушенна буде доукомплектувати його новими запчастинами, і замість капітально відремонтованого матимете новісінського «Москвича».

Ваш ПЕРЕЦЬ.

КРУГООБІГ У КИШЕНІ

Іду оце сьогодні на роботу. Не поспішаючи йду. Настрій чудовий. Навіть пісеньку мугикаю.

Коли назустріч — знайомий. Токар. І не якось там, а шостого розряду. І в нього, бачу, настрій не гірший — наспистує чоловік щось веленське.

Привіталися.

— Ти чого такий сонячний? — це він питає.

— Як чого? Місячний план на двісті процен-тів виконав. Іду двісті перший робити...

— А ти чого? Мо', нагородили?

— Ха! — відповідає. — Навіщо мені нагорода? Я брак іду робити. Мені й цього досить.

Бачу, якийсь секрет має. Не інакше — професійний. Коли б я теж не був токарем, то хай би собі. Одне слово, застосував я до нього жорстокий пресинг. А він клянеться, що правду сказав: брак і квит.

Ну, тут моя свідомість і вибухнула.

Що ж ти, кажу, робиш! Ти ж робітничий клас ганьби! Совіті, кажу, в тебе нема. Такому й сім'ю кинути — що раз плюнути. Не жаль тобі своєї Оленки? А Сергійка, круглого відмінника?

Бачу: плаче.

— Жаль, — каже, шморгаючи носом. — Жаль. І Сергійка, і-і ще більше Оленку. Але, ти-богу, не тільки я брак роблю. Треба вісім болтів для машини виготовити — чотири виготовляємо. І ставимо чотири. Залізна, витримає...

Мене ці слова зовсім доконали.

Ти що, кажу, хочеш до смерті аліменти заводові платити за той брак! Та ти знаєш, кажу, у яку це копіечку влетить?! Он на Кременчуцькому автозаводі був випадок, коли одну машину без пробки до радіатора у реалізацію пустили. Так за ту одну пробку замовник подав позов на дві тисячі сто тридцять чотири карбованці. Двадцять процентів від вартості машини, копійка в копійку. Як і належить платити за некомплектність.

Ти думаєш, кажу, від солодкого життя один із заступників директора цього заводу тов. Старун отакого листа в держарбітраж написав:

«Звертає увагу дивовижна неспіввідносність між вартістю пробки (41 копійка) і сумою штрафу — 2134 карбованці. Остання більша за вартість цієї пробки в 5205 разів!»

Чуєш, кричу, у п'ять тисяч двісті п'ять разів! Та за такі гроши можна ще одну машину випустити. І до того ж з пробкою. А тут — за одну пробку плати!

— Це хто — плати?! — аж підкинуло мого знайомого. — Це я — плати? А дідька лисого не хочеш? А оце бачив? Та я щомісяця зарплату за той брак відриваю. Поняв?

— Ни.

— Ну, то слухай. Ось кілька прикладів для ясності. Кременчуцький меблевий комбінат, яким товариш Рассохін керує, відправив для реалізації у м. Гадяч меблі без дзеркал і без стекол, у м. Хорол тієї ж Полтавської області — гарнітури у стилі раннього абстракціонізму. Диван синій — стільці зелені, стільці сині — диван рябий... Покупці погляду відірвати не можуть. А працівники комбінату «відривають». Заробітну плату.

— І це за звичайній брак? — дивуюся.

— Е, — відповідає, — не просто за брак, а за тонкий розрахунок. Шо треба зробити, аби премію одержати? Виконати план, реалізувати товар. Так? Ось і реалізуї. Скільки хочеш і якого хочеш... браку. Слава богу, ВТК свій — пропустить,

І не лише меблі. У нас, у Карлівському машинобудівному виробничому об'єднанні, де Федот Пилипович Яровий директорує, ВТК навіть недоукомплектовані елеватори пропускає. І нічого, проносить.

Зробили один — сплавили в Ульяновськ. А собі галочку поставили. У графі виконання плану, Поки там розберуться, чому в того елеватора не вистачає шістдесятиметрової стрічки, якою зерно має бігти, у нас — ажур. Зарплату — на бочку.

— Та, відверто кажучи, — мій знайомий аж на шепіт перейшов, — ульяновцям пощастило. Їм ми поставили лише один елеватор і недопоставили одної стрічки. А ось Новоросійській перевісній механізований колоні номер 615... До трьох елеваторів, призначених для пускового об'єкту, там не вистачало 3500 болтів кріплення, 1160 ковшів...

Просто жаль сердечних. Скільки не бились, лопнули їхні терміни пуску, як мильна бульбашка. А у нас — ажур. До речі, такий самий, як і після «ділових контактів» з Куйбишевим, Барнаулом, Липецьком, Ташкентом і так далі.

Стривай, — кажу. — А як же ваше об'єднання досі після штрафів не збанкрутувало?

— А так, — відповідає: — вони з нас зібрали, а ми з когось іншого здеремо. Наприклад, із Руставського металургійного комбінату тисячу карбованчиків узяли, з Красноярського міськпостачзбуту — близько тисячі. А ці, в свою чергу, теж із когось можуть здерти, і так далі, і так далі — по колу. Зрозумів?..

— Зрозумів, — кажу. — Вічний кругообіг. У державній кишені. Тільки чому за цей фокус ще й зарплату із цієї ж кишені вам видають, второпати мені все-таки не під силу.

Т. НІКІТІН.

м. Полтава.

Ярема з щіткою

БАЙКА

Яремі поручили в хаті побілити.
За діло він узвяся вміть:
Махає щіткою від краю і до краю.
Аж — на! — відкрив хтось кран.
Вода шумить, підлогу заливає...
Ярема — щіткою махає:
Йому ж доручено бо стіни побілити,
А про підлогу інший хай подбає!..
Яремі доручили дах пофарбувати.
Цю справу знає він на п'ять;
У свіжій фарбі скоро дах засяє!

Аж гульк — віконниці димлять...
Он і вогонь уже... Півдаху вже немає...
Ярема — щіткою махає;
Йому доручено лиш дах пофарбувать,
А про вогонь нехай хтось інший дбає...

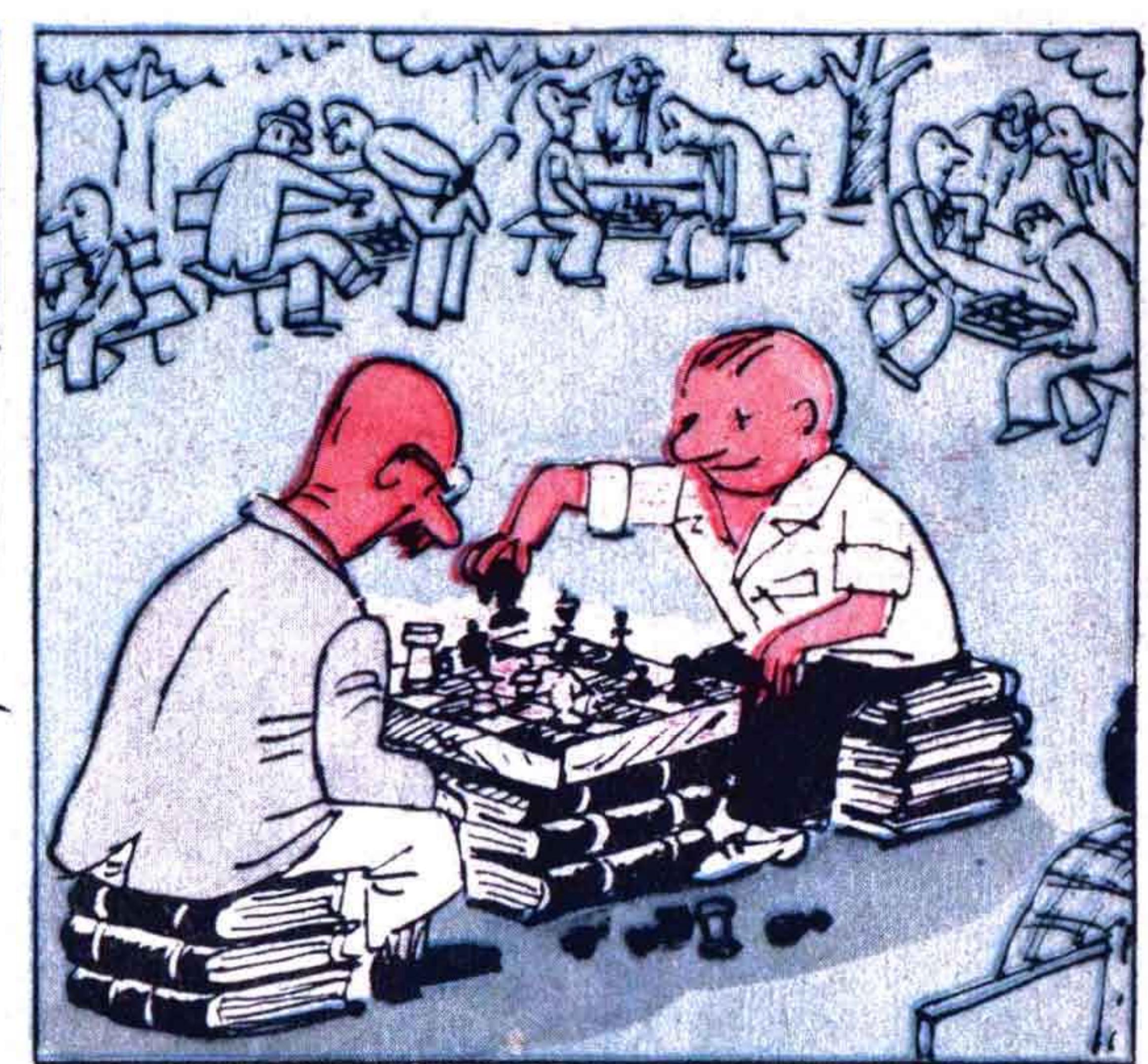
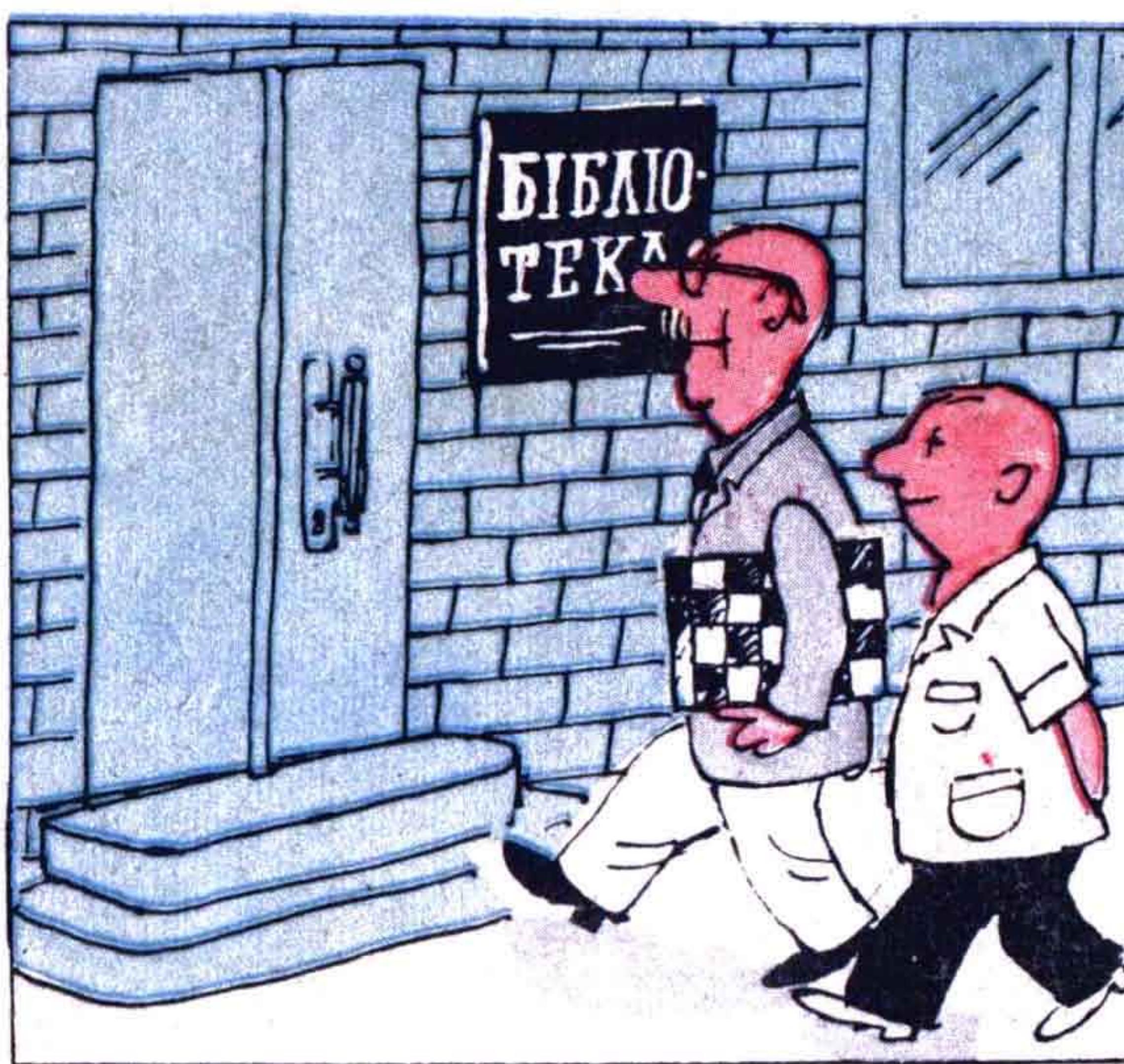
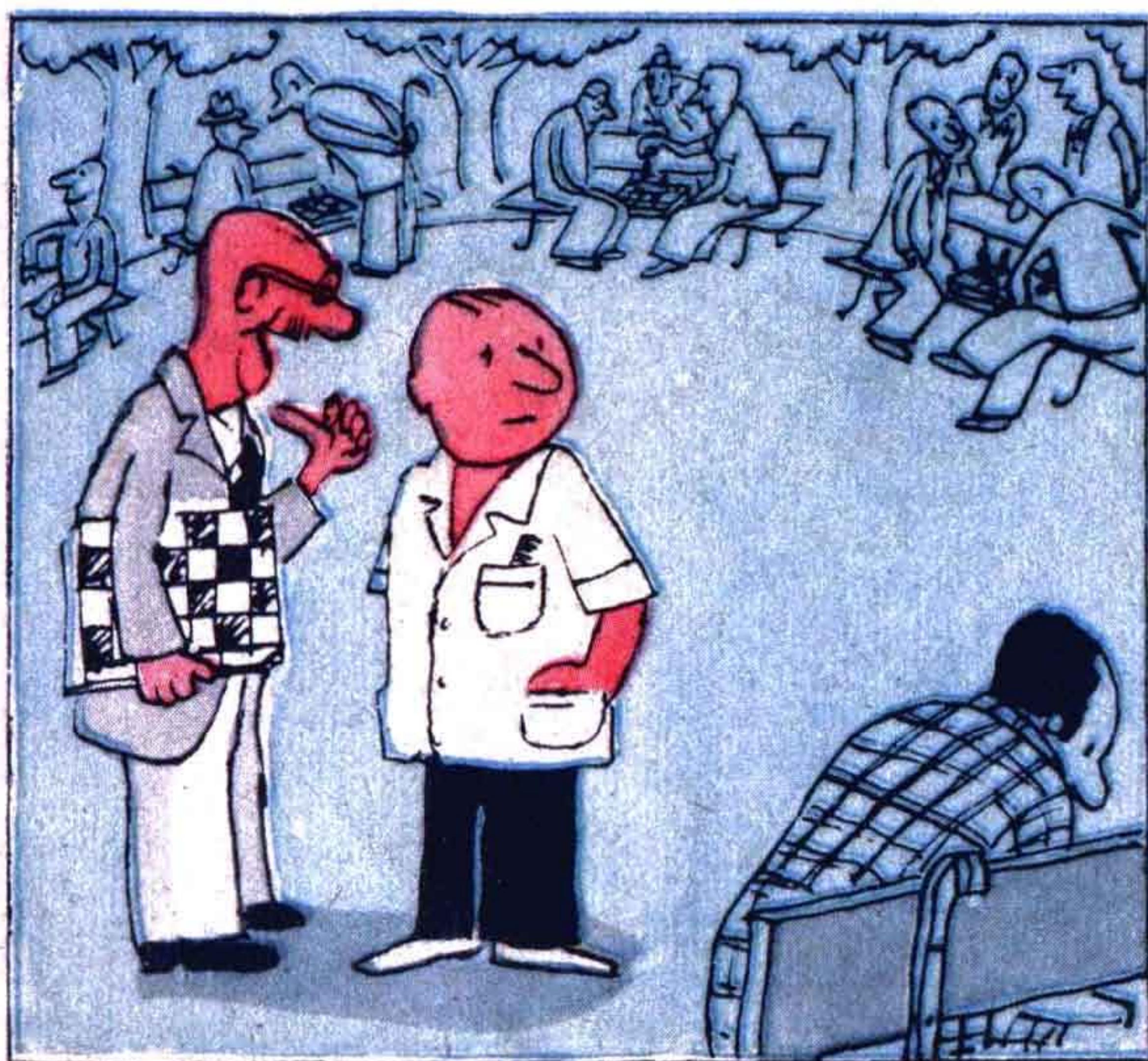
* * *

Я розумію: не нова ця тема.
Але що зробиш — є такі Яреми!

Михайло ХЛОВНОВІН

м. Дніпропетровськ.

Мал. В. ГОЛІНСЬКОГО

Без слів.

ФІЛО-

СОФ

ГУМОРЕСКА

Сиджу я одного разу і думаю, чи то пак — мислю, мислю, а навколошня, значить, дійсність впливає: десь на кухні порається жінка, гримить посудом, — і мені це заважає думати, чи то пак — мислити.

Але я навіть нічого її не кажу і думаю далі. Бо знаю з історії філософії, що були такі люди — «стоїки», які мислили, незважаючи ні на які умови, і дечого досягли. Отак і я — сиджу і мислю.

А іноді ще й теща починає заважати. Сидиш собі у куточку, то й сиди. Сиди і ший. Так ні ж, буркоче під ніс: «Полюбила отца хулігана за юв голубиє глаза». Тільки зосереджуся, тільки, здається, вже зловив якусь дуже важливу думку, — теща знову за своє.

Але я роблю тільки зауваження: «Чого б це я, мамо, горлянку дер? Ви ж не у філармонії, а у двокімнатній квартирі!». А потім збираюсь і йду з хати, бо знаю з історії філософії, що була колись філософська школа «сперипатетиків». Вони мислили тільки на ходу! Досягли великих успіхів. Отак і я — іду і мислю.

Доходжу до кафе. Заходжу. Беру пляшку, сідаю і думаю: «Перш за все, щоб проникнути у суть речей, треба пізнані добро і зло. А що таке добро? Відсутність зла! Отже: коли я п'ю — це зло, а коли противerezю — це добро».

Думка мені сподобалась, і я взяв ще одну пляшку, потім ще... Пам'ятаю, комусь доводив, що старовинні філософи були добрими спортсменами — наприклад математик і філософ Піфагор — був чемпіоном із кулачного бою, та й тепер такі є. Але мені не повірили. Довелося доводити свою точку зору на ділі. Що було після цього — не пам'ятаю.

А от тепер сиджу і знову думаю, чи то пак — мислю. Часу на роздуми є чимало — цілих п'ятнадцять діб.

Володимир ЗАЄЦЬ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А це ж з якої нагоди знову пиятику влаштували?
— Лікарняний листок обмиваємо...

Дали
перцю!

«Купуйте запальнички Харківського заводу маркшейдерських інструментів!» — закликала реклама «Виставки ширпотреба» («Перець» № 2 за 1974 рік). Надійність у користуванні, безвідмовність в експлуатації реклама гарантувала при умові, якщо в кишені разом із запальничкою завжди носити коробку сірників.

На цю рекламу відгукнувся голова Харківського міського комітету народного контролю т. Черв'яков Він повідомив редакцію, що за серйозні недоліки у виробництві товарів народного споживання директор заводу т. Полянін, головний інженер т. Виноградов і начальник ВТК т. Поляков притягнуті до партійної відповідальності. Випуск запальничок взято під контроль.

ВОГНЕТРИВКИЙ

Годі!

Набридло!!

Осточортіло махати мітлою наліво і направо, милити голови і перемивати кісточки крадіям, хапугам і торбочватам. Цього разу наше слово — про людину, що бореться з розкрадачами народного добра; про людину, яка стоїть на сторожі громадської власності, оберігаючи її від зазіхань людей, нечистих на руку; про Миколу Гордійовича Марчука — начальника пожежно-сторожової охорони (ПСО) колгоспу ім. Фрунзе Монастирищенського району Черкаської області.

Яка це людина! Яка людина!

А втім, яка це людина — краще, ніж ми, знають працівники Монастирищенського районного відділу внутрішніх справ.

«25 червня 1969 року, — оповідають вони, — Марчук М. Г., будучи начальником ПСО вищезгаданого колгоспу, вночі украв мотоцикл «ІЖ-П-2», що належав громадянинові О., який у колгоспі працює економістом. По цьому факту було порушено кримінальну справу...»

Порушено кримінальну справу. Декому, можливо, хочеться знати, чим ця справа закінчилася?

Можемо сказати геть усім, кого це цікавить: нічим. Хтось комусь подзвонив, хтось когось у чомусь перевонав, і нестримний рух порушеної справи було припинено «у зв'язку з передачею М. Г. Марчука на поруки колективові колгоспу».

Перебуваючи на поруках, Микола Гордійович — треба йому віддати належне — не сидів, склавши руки. Він, навпаки, твердо і непохитно продовжує, як і раніше, стояти на своєму бойовому посту начальника пожежно-сторожової охорони.

А втім, довго встояти не зміг, бо... Але про це, знову ж таки куди переконливіше, ніж ми, розповідають працівники того ж Монастирищенського райвідділу внутрішніх справ.

«У серпні 1973 року, — пишуть вони, — під час збиральної кампанії начальник пожежно-сторожової охорони колгоспу ім. Фрунзе (с. Княжа Криниця) Марчук М. Г. разом із мешканцями цього ж села Манзюком Дмитром Терентійовичем, Василенком Федором Михайловичем і Безштаньком Миколою Семеновичем, перебуваючи в злочинні змові, вкрали 300 кілограмів проса з-під комбайна».

Скажете: ну, тепер начальник пожежно - сторожової охорони вже напевне погорів?

Е, ні. Не поспішайте з такими скороспілими висновками. Послухайте ліпше ще одну історію, що сталася зовсім недавно.

А було це в хаті того ж таки начальника колгоспної пожежно-сторожової охорони. Комісія по боротьбі з самогоноварінням при виконкомі Княжекриницянської сільради виявila у хаті М. Г. Марчука зразково-показове виробництво оковитої і тут же, у нього на очах, знищила 58 літрів висококалорійного перваку.

Не будемо описувати переживань Миколи Гордійовича Марчука з приводу цієї трагічної події. Скажемо лише, що в чуйних серцях керівників колгоспу ім. Фрунзе його переживання знайшли належне співчуття. І знову ж таки з глибоким знанням справи про це розповідають міліцейські працівники.

«Про всі ці факти зловживань і злочинних проявів з боку Марчука М. Г., — пишуть вони, — відомо правлінню колгоспу ім. Фрунзе села Княжа Криниця. Однак правління колгоспу ім. Фрунзе необхідних висновків не робить і продовжує тримати Марчука на посаді начальника пожежно-сторожової охорони, викликаючи цим самим справедливе обурення колгоспників і мешканців села».

Дивні люди оті міліцейські працівники. А ще дивніші — оті колгоспники і мешканці села, які обурюються. І чого, питаеться, вони обурюються? Неваже не ясно, що тримати і всіляко оберігати М. Г. Марчука на посаді начальника пожежно-сторожової охорони не те що треба, а конче необхідно. Бо, — не приведи господи, — погорить він на своїй пожежно-сторожовій роботі, то хто ж тоді охоронятиме колгоспне добро не лише від вогню, а й від злодіїв?

Б. ГРИГОРЧУК.

ХТО КУДИ ДИВИТЬСЯ?..

Побачивши браконьера, так би мовити, в на-
туральному вигляді, я переконався, що зовні
нічим не відрізняється від звичайних людей.
Більше того, дехто з браконьєрського племені,
як, скажімо, головний лікар Лиманської діль-
ничної лікарні Ю. І. Колодій, спочатку навіть
приємне враження справляє.

Юрій Йосипович і латинь знає, і класиків чи-
тає, і зовнішність у нього інтелігентна, а от у
психології прозирає щось дикувате. Упіймали го-
ловліка на Дніпро-Бузькому лимані. Не з ву-
доюкою застали. П'ятьма сітками, загальною дов-
жиною 150 метрів, обснував лиман громадянин
Колодій. Очевидячки, усіх близьких і далеких
родичів хотів забезпечити запашною юшкою. Та
як побачив, що доведеться повертатися додому
з порожніми руками та ще й без неводів, почав
спокушати рибінспекторів двома пляшками ме-
дичного спирту.

Часом браконьєра не хочеться порівнювати на-
віть з неандерталцем. Образливо для останньо-
го. Бо він, якщо й рибалив недозволеними зна-
ряддями і нанизував на острогу риб цінної поро-
ди, то робив це в тих скромних масштабах, які
визначав його шлунок. І у порівнянні з ним де-
хто з наших сучасників має воїстину вовчий апе-
тит. У членів рибартілі з села Лупареве Веремі-
єнка, Решетняка і Ляшевича, наприклад, за один
раз вилучили 231 кілограм риби цінних порід.
Громадянин Таран, який промишляв у лимані
трьома капроновими неводами, витяг за якусь
годину тридцять два кілограми судаків, ляшів,
тарані, рибця. Як бачимо, йдеться не про вга-
мування голоду, а про натоптування кишені го-
тівкою.

— Сподіваюся, подібні факти можна класифі-
кувати як такі, що, на жаль, подекуди ще трап-
ляються? — оптимістично запитав я працівників
Миколаївської держінспекції по охороні і від-
творенню рибних запасів, сумісно занотувавши
їхню розповідь про негативні вчинки названих
вище громадян.

— Якби ж то так було! — пессимістично ві-
повіли вони. — За час нересту тільки в одному
Вознесенському районі затримали 66 браконь-
єрів. А скількох іще не спіймали?..

— Але хоч тим, кого спіймали, відбили охоту
до браконьєрського промислу?

— Якби ж то!.. — ще пессимістичніше відпові-
ли товарищи з інспекції. — Штрафами браконьє-
ра не залякаєш, бо він одним уловом компенсує
циу матеріальну втрату. А до кримінальної відпо-
відальності його нам притягти так само важко,
як верблюдові пролізти крізь вушко голки.

— Та невже? — не повірив я.

— Саме так воно і є; дехто дивиться на нас,
як на кістку, що поперек горла стала. Адмініст-
рація заводу «Океан», наприклад. До неї ми
звернулися з проханням звільнити громадянина
Тарана з посади коменданта зони відпочинку, і
— немов батогом по воді цьвохнули. Таран комен-
дантствує і досі. Мабуть, не один він ту рибу
їсть.

— А куди ж дивиться міліція? — не стримав
я обурення.

— Не знаємо, — розвели руками товарищи з

інспекції. — Теоретично повинна дивитися в ак-
ти, які ми складаємо на злісих браконьєрів. А
практично... Справу на головлікаря Колодія у
Жовтневому райвідділі внутрішніх справ при-
крили... Впіймали ми на Південному Бузі єгеря
Вознесенського мисливського господарства І. А.
Рукавиціна, витягли з річки разом із 50-метровим
неводом і добрячим уловом тарані. Промок він
до нитки, а все ж, можна сказати, вийшов су-
хим із води, бо на наші акти ніхто не зважив.

Як бачите, точно вказати, куди дивиться мілі-
ція, не можемо. Знаємо тільки, куди дивиться її
представник — дільничний інспектор Жовтнево-
го райвідділу О. І. Урсалов, який, до речі, вів
справу Колодія.

— А куди ж?

— Туди, куди дивляться згадувані вище бра-
коньєри з села Лупареве Веремієнко, Решетняк і
Ляшевич, — тобто у воду. Розслідувавши до-
ручену йому справу на цих браконьєрів, він не
знашов у їхніх діях криміналу. Можливо, тому
не знайшов, що перед цим самого Олександра
Івановича спіймали на тому ж місці, що й го-
ловлікаря Колодія. І за тим же заняттям...

«Ага, — подумав я, — значить, дехто, вихо-
дить, юкні у воду ховає тому, що й сам по-
браконьєрському у воду дивиться. — Значить,
треба усю компанію виводити на чисту воду. І
зробити це все-таки можна».

М. ПАЛЬЧИК.

Миколаївська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

ПРИВІТ, ХАЗЯЇНЕ!

ГУМОРЕСКА

Хтось подзвонив, і я сполохано заляскав капцями до дверей.

— Привіт, хазяїне! — весело гукнув молодик із цигаркою в зу-бах. — З бюро були?

— З якого бюро?

— Ну, паркет циклювати, лаку-вати, фарбувати, знімати, міняти — все можемо! — і, не чекаючи на відповідь, переможно звернувсь до свого супутника. — За-ходь, Серъожо, ми перші!

— Да-да, — вражено протягнув він, дивлячись на цілком пристой-ний, як мені здавалося, паркет, — доведеться покрекрати. Це ж треба таке! Ну й ну...

— Ви з бюро? — спитав я.

— А ми як коли, — охоче пояснив молодик. — Хош, щоб підлога в тебе блищала як цяця — значить, як самі по собі, а хош переробляти після нас — значить, як із бюро.

— Та я, власне...

— От бач, хазяїне, — урвав мої сумніви Серъожа, — книжечки ти вже встиг завести, — він кивнув на полиці з книжками, — а підлога ще не цикльована. В тебе точило

є? — запитав без видимого зв'язку.

— Ні, нема...

— А наждак?

— І наждака нема.

— Ну, гаразд, сторгуємося, — кинув уже біля дверей. — Завтра прийдемо.

Наступний дзвінок сповістив про прихід слюсаря.

— Привіт, хазяїне! — закричав він. — Радіатори переставляти будемо? Га? А доточувати?

— Ні, спасибі, — спромігся вичавити я. — Навіщо?

— Як навіщо? — здивувався він. — Усі доточують. — І втягнув за собою автогенний апарат. — Книжок он скільки, а радіатори не в порядку... У тебе карбіду не знайдеться?

Потім прийшли столяр, маляр і ще хтось.

Усі вони вигукували «Привіт, хазяїне!», не зважаючи на мої кволі спроби боронитися, вривались у квартиру. Вони лакували підлогу, підстругували віконні рами, пере-клєювали шпалери й прибивали нові плінтуси. Переварювали тру-

би, доточували радіатори, пере-ставляли раковини і оббивали двері.

На четвертий день я поплентався в ощадкасю й зняв гроші, при-значенні на відпустку. На шостий кинувся позичати у друзів.

Вані, Серъожі й Віті грюкали, скреготіли й вищали по всій квартирі. Час од часу хтось із них під-бігав до мене, питав, чи нема в мене шлямбура або розвідного ключа, і після кожного «ні» співчутливо переводили погляд на книжки. А я бігав туди-сюди, запопадливо подавав потрібний інструмент, намагаючись передбачити, коли в ньому виникне потреба, і проймався відчуттям власної нікчемності.

На другий тиждень відніс у комісійний два светри, зимове пальто й нові черевики.

Останнім з'явився газівник.

— Привіт, хазяїне, — процідив крізь зуби і подався на кухню.

— Жах! — почув його голос. — Як ти тільки можеш тут жити, хазяїне! У тебе ж газ б'є! Добре, що я вчасно нагодився, а то б кришка тобі! Лягаєш спати, а вранці не прокидаєшся. Дружина плаче, діти...

— Я неодружений...

— Та байдуже. Матуся, значить, плакала б. У тебе клоччя є?

— Немає.

— Ну, нічого, можна оцю ганчірку. А олійна фарба?

— Теж немає, пробачте... — і, простеживши за його поглядом, що спинився на полицях із книжками, я зашепотів, — і книжки не мої... тітчині...

— А нашо тобі тітчині книжки? — здивувався він. — Викинь їх ک бісу, фарбу краще купи, за газом слідкуй. Приймай роботу — перший сорт!

Я пішов витрушувати кишени.

А потім сів і замислився. «Все одно відпустка пропала... — думав, вкладаючи свої книжки до двох здоровенних валіз...

...«Із ручної праці у мене була п'ятірка», — пригадувалося по дозорі до букіністичного...

«...Ta й фізичну роботу завжди любив», — далі розмірковував, заходячи в двері «Господарських товарів».

Купив усе, чого мені бракувало, — циклі й точило, цвяхи й шлямбури, молоток і викрутку, ключя й олійну фарбу. Купив рубанок і обценки, стамеску й розвідний ключ, дерматин і скловату. Настанок придбав ще й ватянку.

Життя набрало сенсу!

А наступного дня я подзвонив у першу ж квартиру сусідньої новобудови.

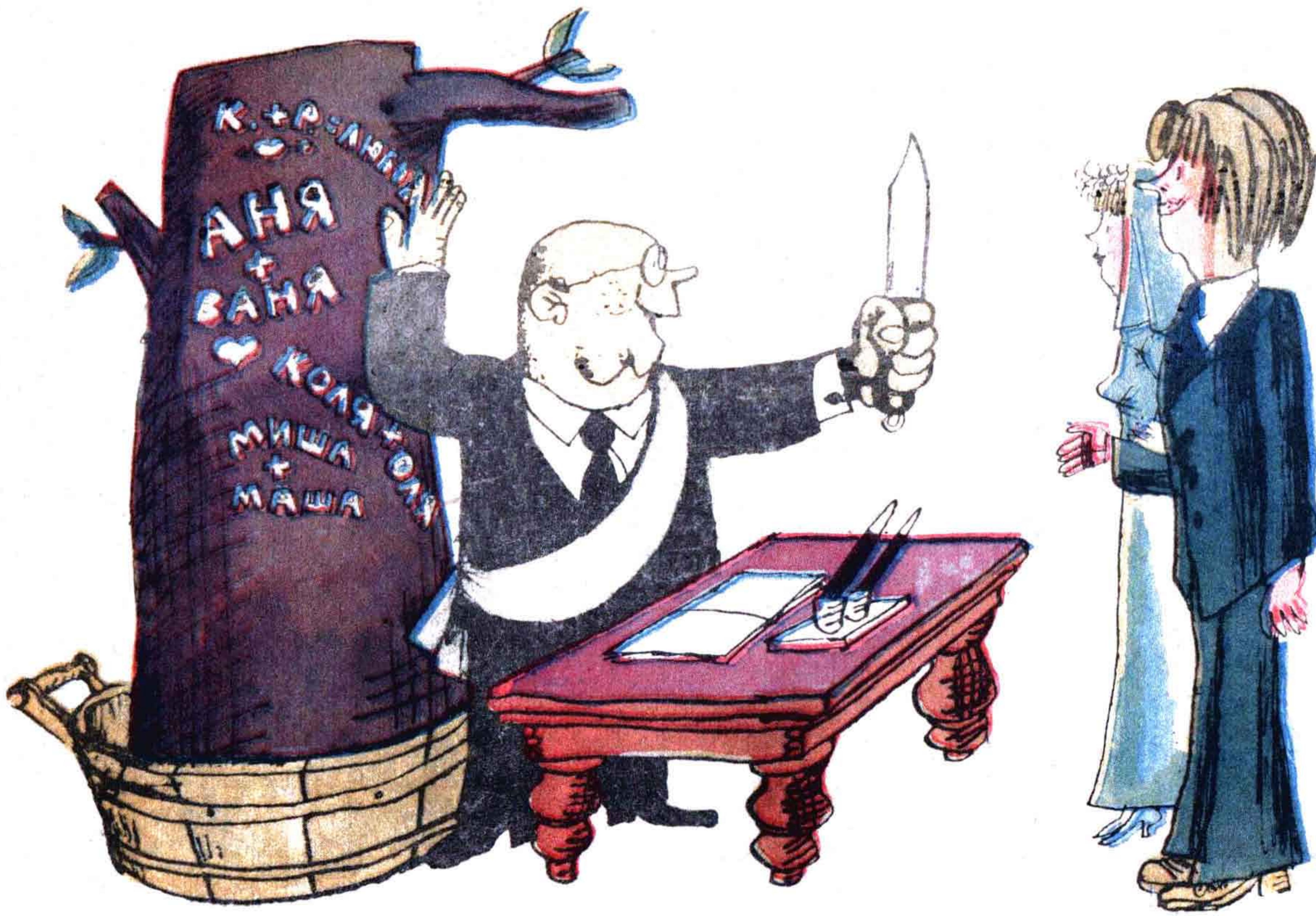
— Привіт, хазяїне, — сплюнувши, хріпко мовив я. — З бюро були? — і рішуче переступив поріг.

Ярослав СТЕЛЬМАХ.

м. Київ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Можете ще й тут розписатися, щоб потім у лісі цього не робити...

Дали перцю!

Досі відома всім абревіатура ССТ розшифровувалася просто і ясно: сільське споживче товариство. А ось у Володимирецькому районі на Ровенщині оте ССТ люди одностайно тлумачили, як «свое сімейне товариство». І ось чому. Володимир Макарович Басюн, який тут обіймав посаду голови ССТ, взяв та й влаштував у торгівлю багатьох своїх найрідніших родичів. Так, рідного брата Олександра Басюка зробив завідучим магазином у с. Половлі. Його рідну доньку Галину — продавцем там же. Рідного брата Степана тримав при собі мотоциклістом, а батька, Макара Леонтійовича, — візником.

Вони ніби не таний уже й гріх. Але... Найбільш ходові товари пливли тільки у магазин с. Половлі і їх прода-вали родичі своїм-таки родичам, брат Степан навіть не мав шоферських прав, а батько кооперативним кони-ком не товари підвозив, а більше го-роди людям орав та гроши собі брав. Згодом, правда, Володимир Макарович службового мотоцикла продав. Але... Знову-таки двоюрідному братові Івану Бортнику.

Про все це написано в листі до ре-данції «Перця».

З Володимирецького райвідділу внутрішніх справ повідомили, що Ба-сюна В. М. з посади голови ССТ знято. «Свое сімейне товариство» теж роз-палося,

*злізаїть
приїхали!*

РАПОРТ

...Три дні і три ночі у Косівському районі відділі культури шукали автомобіль. Не відомо, куди пропав «Москвич». Отак, був, був — і як у воду... Всі вже з ніг зблисилися. Дехто почав сумніватися. Подейкували, що історія з автомобілем — всього-на-всього міф. Але сам завідуючий відділом М. Д. Сайнюк був настроєний оптимістично і спростовував усілякі чутки, показуючи документ, де чорним по білому було написано, що «Москвич» одержано ще 1969 року від Косівського комбінату комунальних підприємств.

Коли всі методи розшуку не принесли бажаного результату, вирішили копати. Перекопали подвір'я відділу — нема! Хтось сказав, що треба копати біля кав'яні, бо там, бачте, можна перекусити, і земля не така тверда. Перекопали і там — знайшли дві калоші 43 розміру. Автомобіля ж нема!

І тут серед шукачів стався розкол. Первіш здріявив шофер райвідділу культури Д. С. Бойчук, за яким вже тричі прибігла дружина. Він вдарив лопатою об землю і зі словами: «Хай горить воно синім полум'ям! — поплентався додому.

Громада заздрісно подивилася вслід. Але М. Д. Сайнюк закликав мобілізувати всі сили на пошуки. І лише під ранок, коли докопалися аж до води, прибіг захеканий і спантеличений Бойчук:

— Знайшов! На подвір'ї в мене стоїть... Оце вийшов уранці... Ну, чесно кажу...

Зморена громада зареготала, але заряд цікавості пішла подивитись. Прийшли.

— Ось! — Бойчук показав пальцем на якесь залізачка і гордо випнув груди. — Сам знайшов...

— А звідки ти знаєш, що це автомобіль? — здивовано перепитав Сайнюк.

— А колесо! Дивіться — ось колесо! Та не туди дивіться — сюди. Бачите? А якщо колесо з «Москвича», значить, все це не що інше, як «Москвич»! Вловлюєте? Хе-хе! Я теж думав спочатку, що не «Москвич»...

— А де ж решта коліс?

— Де? Та це ще як не ви були завідуючим, а Бродецький...

— Той, що тепер директором Івано-Франківського театру ляльок?

— Точно! Той! Пам'ятаєте? Так він велів віддати троє коліс завідуючому Коломийським райвідділом культури Гринюку Василеві Дмитровичу. Йому для власної машини до зарізу треба було... Ну, і я трохи того... дещо перехопив...

— Добре, добре... Вірю! А знайшовся таки! А то ревізори і справді налякали мене. Кажуть — нема у нас автомобіля!

Присутні заплескали в долоні.

А через декілька днів М. Д. Сайнюк і старший бухгалтер райвідділу В. Т. Біленчук рапортували обласному управлінню культури: мовляв, усе в порядку, автомобіль знайшли, зняли з балансу і продали через комісійний магазин. Гроші ж — усі до копієчки — надійшли до бюджету району.

Швидко рапорт пишеться, та не швидко діло робиться! Бо в Косові ніхто не брався ні за холодну воду — і ото брухт, названий чомусь автомобілем, так і залишився на подвір'ї у Бойчука. Ну, й звісно, ніхто нічого не продавав.

Тож чи варто було копати?

Тепер, мабуть, слід брати заступи в руки й працівникам Івано-Франківського облуправління культури. Тільки копати вже глибше...

М. ПРУДНИК,
Є. КУДРАЙ.

Івано-Франківська область.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ласкаво просимо, дорогі дачники!

ДОЖЕНИХАВСЯ

Старий жінку вигнав з хати,
Показав їй дулю,
А привів додому іншу —
Молоду дівулю.

От баби його зустріли
Й заспівали хором:
— Чи сказився ти на старість?
Як тобі не сором!

Ти диви, розdonжуанивсь!
Бач, стара — нелюба!
А поглянь лишең на себе —
Ні зубів, ні чуба!

З трухляком таким возиться —
Краще утопиться!
А та края! Вона ж тобі
В донечки годиться!

— Ет, — махнув жених
рукою, —
Хай хоч і у внучки!
Бо із вашою старою
Я дійшов до ручки.

Так ослаб, що вже чарчину
Взять не міг руками.
А все тому, що й хвилини
Я не спав ночами,

Бо під старість ота баба
Стала якась дика:
Цілу ніч товчеться збоку,
Кашляє, бухика.

— А тепер що, краще спиться?
— О, тепер нічого,
Адже жінка спить у ліжку,
А я — за порогом.

Петро РЕБРО.

— Зараз почне скиглити, що зовсім не так уявляв собі сімейне життя...

НА ПОВНОМУ СЕРЙОЗІ

ГУМОРЕСКА

Референт Маримончик повернувся від завідувачного пригніченням. Він мовки сів за стіл і втупився у якийсь папірць.

— Що, знову рознос був? — співчутливо поспішав старший референт Шкрабак, одірвавши від своїх звітів.

— Знову, хай йому грець, — зіткнув Маримончик. — Недотепо обізвав. Та ще й бараном. І все через нещасну кому, яка опинилася не на місці.

— Ну й хамло ж цей Озява! — сердито сказав Шкрабак. — Тільки й уміє хамити. Сам не здатний відрізняти кальки од кальки, а інших вчити. І коли вже йому дадуть по руках!

— Та, мабуть, ніколи, — безнадійно махнув рукою Маримончик. — За п'ять років скільки людей від нас пішло, а йому хоч би що. Сидить, як і сидів.

— І рішуче, без вагань, на повному серйозі скажи: «Послухай, шмаркач, коли ти ще під стіл пішки ходив, я уже працюю на благо суспільства. То яке ж ти маєш право ображати мене та інших працівників? Ти що, вважаєш себе незамінним? Так глибоко помилишся, май це на увазі!»

— А от ти й піди! — раптом заявив Шкрабак. — Тобі це якраз з руки. Він тебе бараном обізвав, твою людську гідність принизив, то чого, питається, терпіти? Ні, ні, ти не крутись, я на патерні, — загорівся ідеєю Шкрабак, — ти послухай, Маримончику! Давно вже час дати Озяви одкоша. Так дай же йому, щоб аж дим пішов!

— Ете ж, — пробурив скажи, — посміхнувся Маримончик, — З'єсть і не скривиться. Та й хто наслімиться проти Озяви піти?

— А от ти й піди! — раптом заявив Шкрабак. — Тобі це якраз з руки. Він тебе бараном обізвав, твою людську гідність принизив, то чого, питається, терпіти? Ні, ні, ти не крутись, я на патерні, — загорівся ідеєю Шкрабак, — ти послухай, Маримончику! Давно вже час дати Озяви одкоша. Так дай же йому, щоб аж дим пішов!

— Як це — щоб дим? — посікавився Маримончик. На його щоках захеврів легкий рум'янець.

— Отак, — гаряче продовживав Шкрабак. — Зайди до нього в кабінет

— і рішуче, без вагань, на повному серйозі скажи: «Послухай, шмаркач, коли ти ще під стіл пішки ходив, я уже працюю на благо суспільства. То яке ж ти маєш право ображати мене та інших працівників? Ти що, вважаєш себе незамінним? Так глибоко помилишся, май це на увазі!»

— Але сьогодні.. — він багатозначно помовчав. — Сьогодні моя думка про нього зовсім інша. І я висловлю її рішуче, прямо, без вагань, на повному серйозі!

Тут Шкрабак повернувся до Маримончика.

— Послухай, ти, шмаркач! — підважив він голос. — Коли ти ще під стіл пішки ходив, ми уже з товаришем Озявою працювали на благо суспільства. То яке ж ти маєш право ображати нашого товариша Озяву, а в його особі — і всіх працівників? Ти що, вважаєш себе незамінним? Так глибоко помилишся, май це на увазі!

— Ну додача він гніво грюкнув кулаком по спинці стільця.

...Негідну поведінку референта Маримончика було засуджено одноголосно.

закінчило будівництво автостанції. Якщо...

— Якщо?

— Якщо, по-перше, Мінпромбуд УРСР до кінця другого кварталу даст нам металоконструкції, які зможуть замінити нам штамп-настил, які розмістять замовлення на віконну арматуру, якщо міськрада побудує найближчим часом котельну, якщо...

— Скажіть, — запитав я, — а самі ви вірите у реальність отих «якщо»?

— У жодне не вірмо, — зізналися в тресті. — Мінпромбуд уже натякнув, що металоконструкції, вочевидь, будуть не раніше третього четвертого кварталів. А це значить, що два наших кранів і дві brigadi монтажників простоюватимуть до осені. Пуск котельні найближчими місяцями теж не передбачається. А бе не ми й кроку ступити не можемо...

— На що ж ви розраховували, коли урочисто заприєсалі на наступний року відкрити станцію?

— На чудо! — оптимістично зізналися в тресті. — А раптом у Мінпромбуді таки збегнув, що рішення уряду про важливість будівництва автостанції техобслугування іх також стосується. А збегнувши це, надішли нам металоконструкції вчасно. Та якби ще й міськрада нарешті домовилася з облвиконкомом про те, кому будувати котельну — місту чи області. Бо поки що вони ніяк не дійуть згоди: облвиконком зобов'язує будувати міськраду, а міськрада посилається на те, що територія майбутньої автостанції знаходиться аж на десять метрів далі міської межі. І тому, мовляв, то не їхня, не міськрадівська справа...

Запрошення відвідати автостанцію наступного року я все ж таки прийняв. І хоч звучало воно приблизно так, як звучить оте «приходьте в гості, коли нас не буде вдома», десь у глибині душі жеврів надія: а раптом у них, хто відає будівництвом, з'явиться, крім оптимізму, ще й почуття відповідальнності!

Ю. ПРОКОПЕНКО.

правило, кінчається досить прозаично. Виявилось, що я потрапив зовсім не до будинку відпочинку і не до пансіонату. Я опинився на території тієї самой веселою відомої автостанції техобслугування. Остаточно переконався я в цьому, коли поблизу по помітні щит з написом: «Станцію буде трест «Промбуд-2» комбінату «Харківський промбуд»...

— Приїздіть наступного року, — запросили мене будівельники, — і тоді, можливо, полагодите свою машину. Во здати станцію в 1975 році... І хоч я запрошення в гості завжди сприймаю всерйоз, цього разу завагався. Якось невпевнено прозвучало запрошення будівельників. Скидалося на те, що вони не дуже вірють своїм словам...

А втім, у тресті їх гаряче підтримали:

— Наступного року обов'язково

— Гукнув йому услід Шкрабак. — Пам'ятай: я — з тобою!

Маримончик увійшов до кабінету завідувача і зупинився перед столом. Озява зиркнув на нього з-під лоба й відсунув убік журнал мод.

— Ну-у! — прогудів він. — Чого треба?

Маримончик глибоко зітхнув і переступив з ноги на ногу.

— Послухай, ти, шмаркач, — триметичним голосом почав він. — Коли ти ще під стіл пішки ходив, я уже трудився на благо суспільства. То яке ж ти маєш право ображати мене?

Останні слова Маримончика виголосив дзвінким фальцетом, після чого повернувся на ватяні ногах і зішов, тихенько причинивши за собою двері.

Потім щось згадав, знову зуявся за клямку, щосили грюкнув дверима і, нервово потираючи руки, подався до себе.

Озява онімів. Його обличчя поволі набувало кольору перестиглого кавуна.

— Га-алько-!!! — закричав він, гарячкою намацуючи на столі кнопку дзвінка.

— Усіх — до мене! — наказав завідувач. — І цього негідника — Маримончика — теж!

Надзвичайна подія приголомшила всіх працівників. Коли Озява закінчив свою розповідь про дику вітівку референта Маримончика, настало гробова тиша.

Першим порушив її Шкрабак.

— Дозвольте мені, — сказав він, підводячись і відкашлючись у кулачок. — Ну, що можна сказати з цього приводу? Маримончика я знаю давно. В одній кімнаті сидимо, столи один напроти одного стоять. Досі я думав про Маримончика як про тиху, скромну людину. Але сьогодні.. — він багатозначно помовчав. — Сьогодні моя думка про нього зовсім інша. І я висловлю її рішуче, прямо, без вагань, на повному серйозі!

Тут Шкрабак повернувся до Маримончика.

— Послухай, ти, шмаркач! — підважив він голос. — Коли ти ще під стіл пішки ходив, ми уже з товаришем Озявою працювали на благо суспільства. То яке ж ти маєш право ображати нашого товариша Озяву, а в його особі — і всіх працівників? Ти що, вважаєш себе незамінним? Так глибоко помилишся, май це на увазі!

— Ну додача він гніво грюкнув кулаком по спинці стільця.

...Негідну поведінку референта Маримончика було засуджено одноголосно.

Володимир ЧЕПІГА.

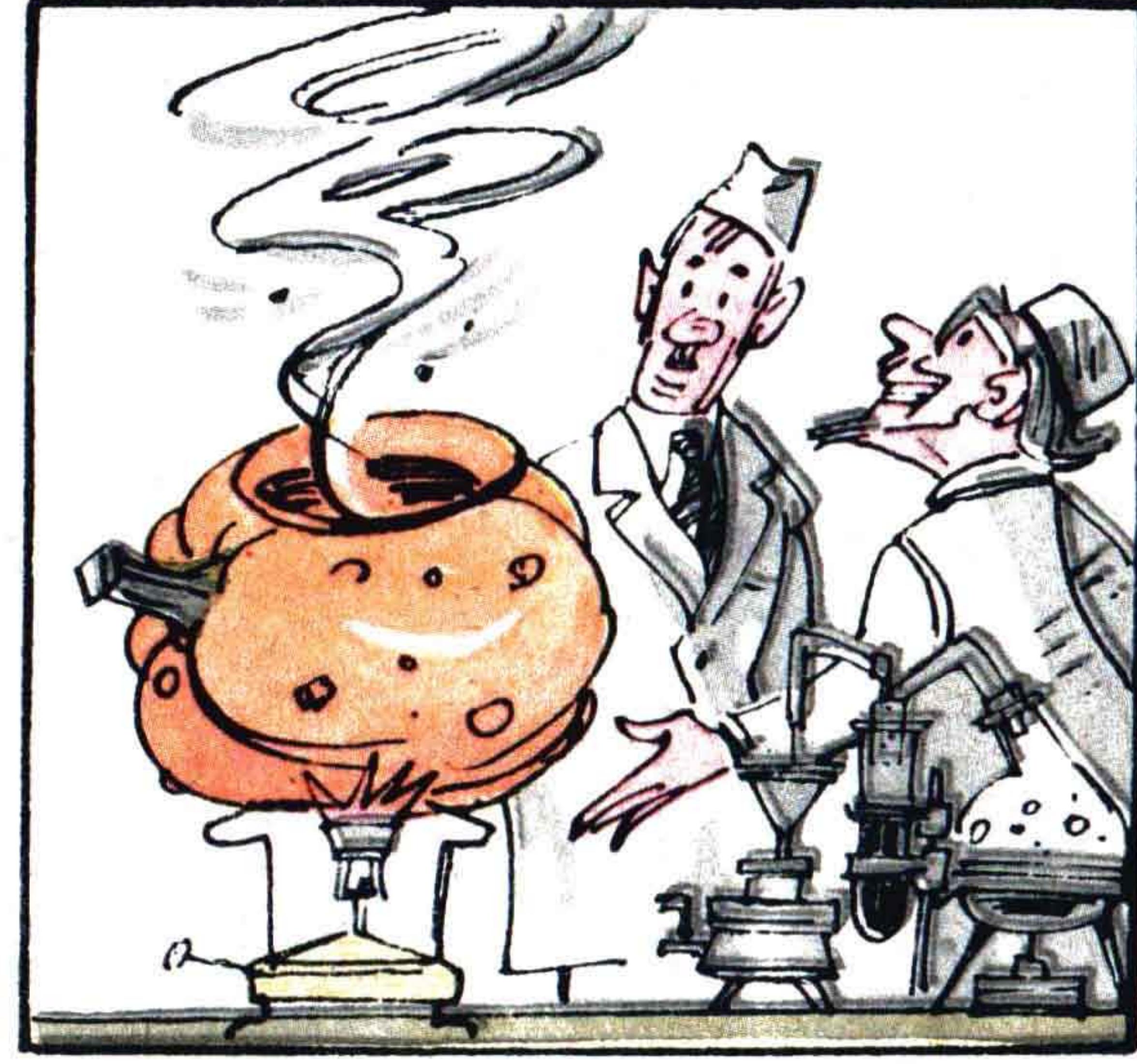
Приходьте в гості, коли нас не буде вдома

ПРО МУЖІВ «УЧЕНИХ»... (або наука, що веде до бука)

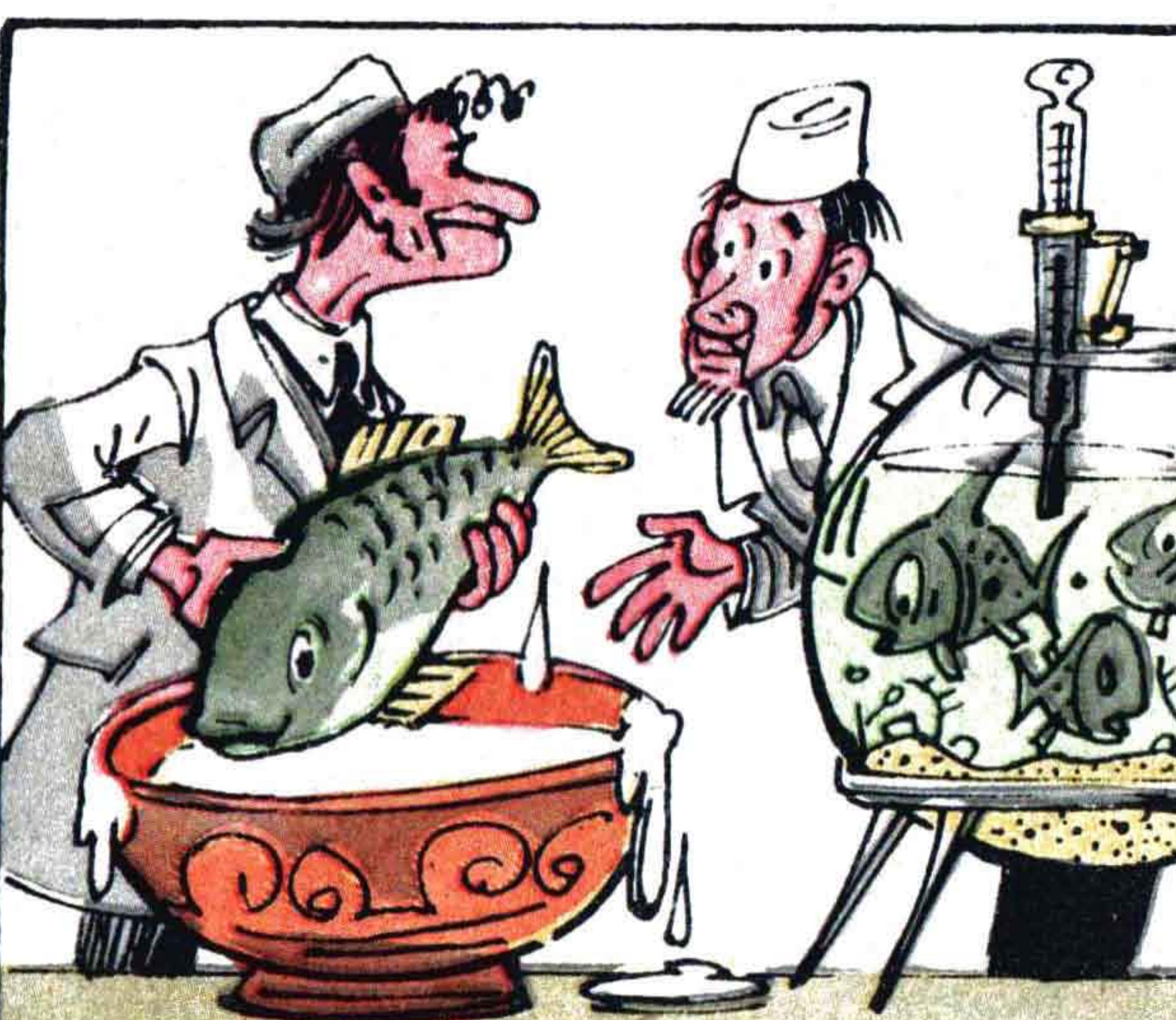
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

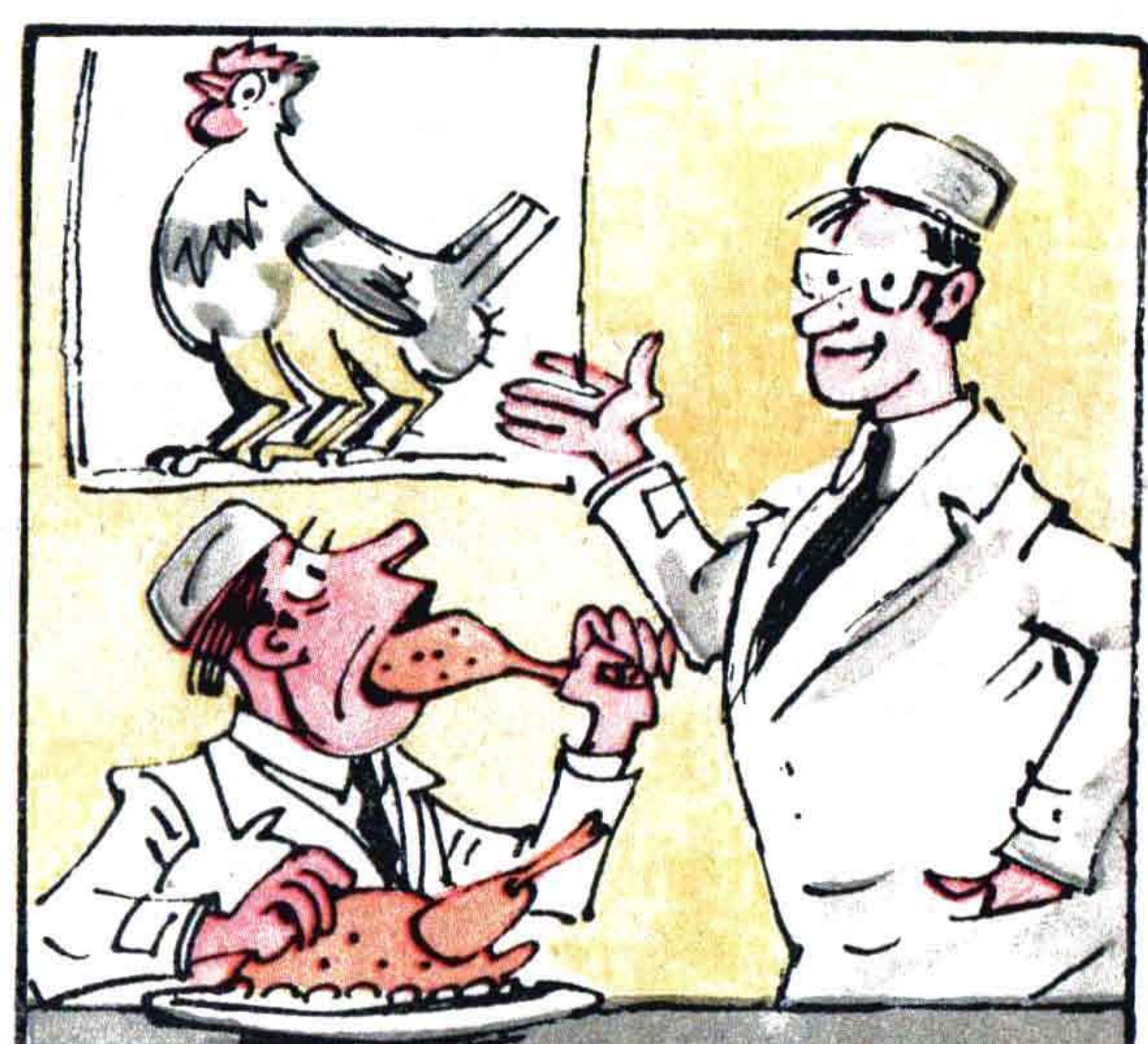
— Поставив собі за мету вивести отакого хутряного звірка.

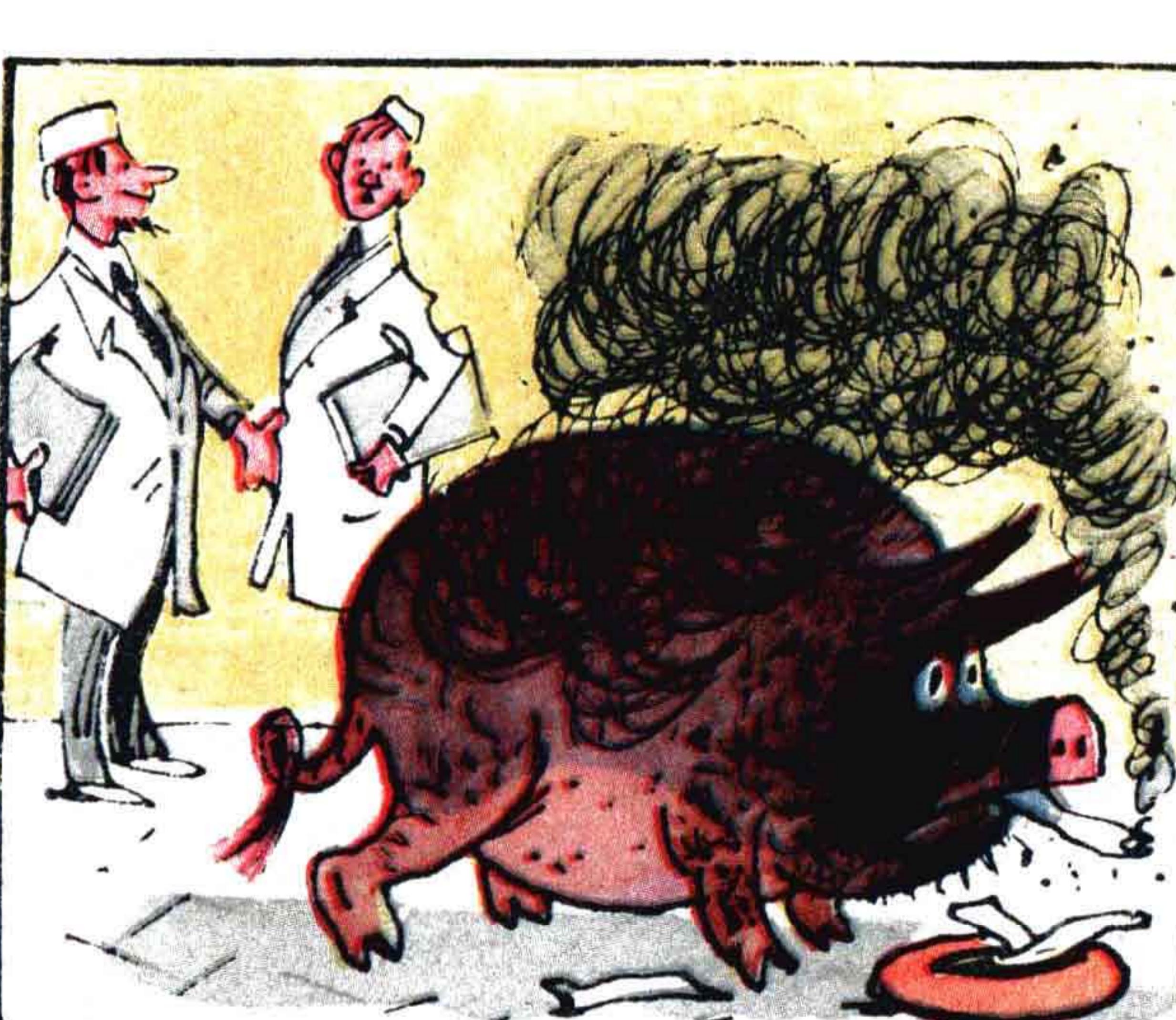
— Вирости гарбуза з вогнетривкою шкірою. Це даст широку можливість варити гарбузову кастиру.

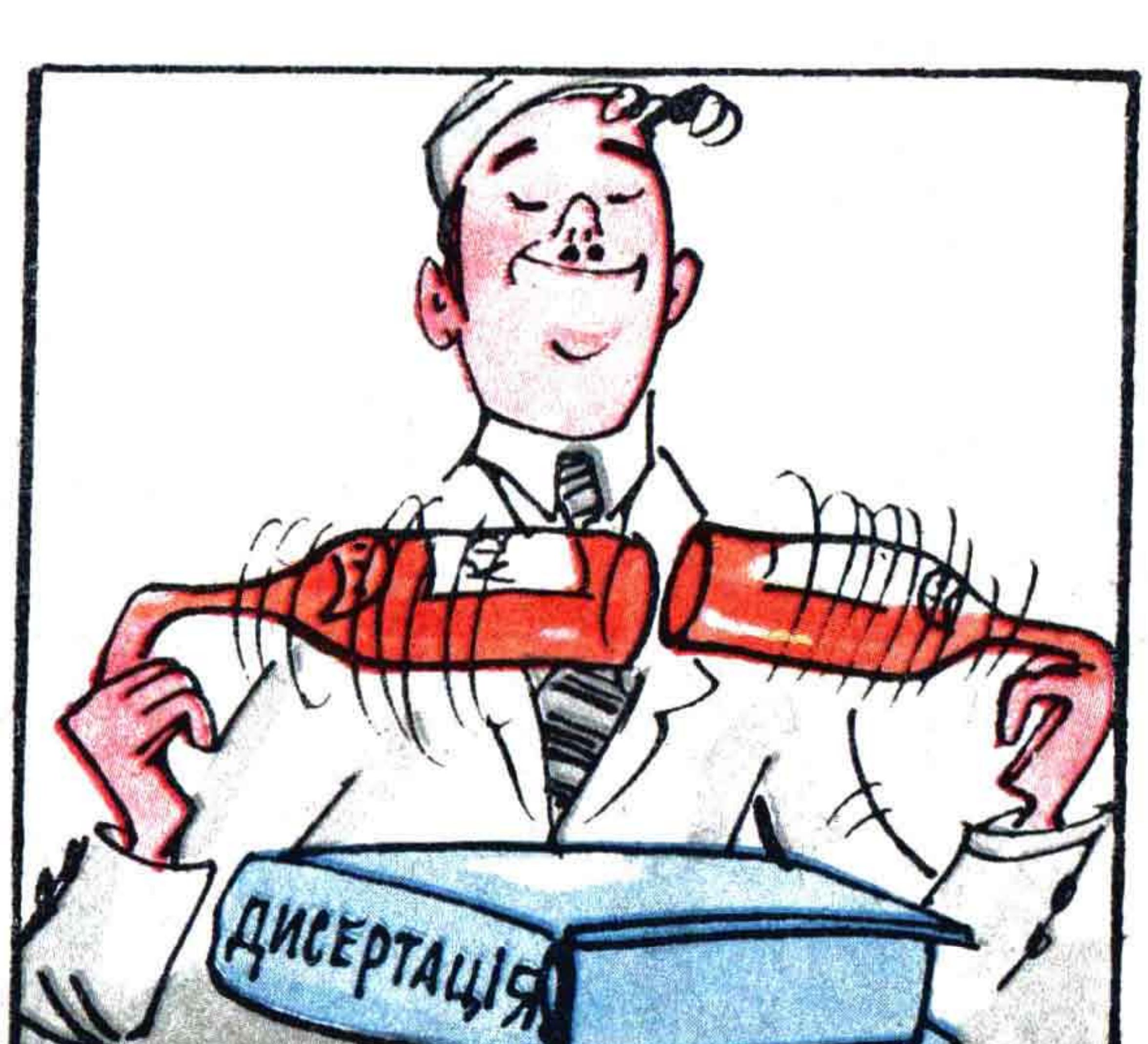
— Я таки доведу, що можна вивести нову породу риби — карась у сметані...

— Тема моєї докторської дисертації — селекція курки-багатоніжки.

— Якщо нам удастся привчити свиней до систематичного куріння, то це даст вагомий економічний ефект: ми одразу будемо одержувати копчену свинину.

— Захишу чи не захишу!

БРИЛЬ-МАНДРІВНИК

Ліг якось дід Марко в садку відпочити, а свого бриля повісив на грушу. Вітерець злегка погойдував його, аж поки не скинув на травичку. Полежав трохи бриль і раптом заворушився. Пройшов уперед, потім назад, ніби вчився ходити, а далі почимчикував прямісінко на подвір'я. Курка Задира, що греблала біля хати, підозріло глянула на бриля одним оком, другим і сувро запитала:

— Куд-куди? Куд-куди?

Та бриль нічого не відповів, посунув прямо на курку.

Задира не бачила такого зухвалиства. Її боявся навіть сусідський гусак. І вона розгубилася.

— Куд-куди втекти! — перелякано залопотіла крильми і злетіла аж на хлів.

Із буди виглянув песик Ласик і здивувався:

— От тобі й маєш! Така хоробра Задира, а злякалась звичайнісінького бриля. Зараз я віднесу його дідусею.

Ласик нахилився, щоб узяти бриля, а той як тріпоне крисами — де

й хоробрість поділася, Ласик умить опинився в буді.

А бриль помандрував собі далі, аж поки не наткнувся на кабанчика П'ятака, що загоряв проти сонця. П'ятак спочатку зрадів західці, бо любив бавитися вінком, старим чоботом та іншими речами. Але коли бриль заворушився, за П'ятаком тільки курява знялася — так дременув з переляку. На подвір'ї зчинився переполох. Прокинувся дідусь, дивиться — Задира на хлів кличе:

— Сюд-сюди! Сюд-сюди!

П'ятак членінко виводить:

— Р-і-і-жути! Р-і-і-жути!

Ласик у будці скавчить:

— Ай! Яй! Яй!

А на подвір'ї ходить бриль. Дідусь аж не повірив своїм очам. Впіймав його, а під ним — їжачок. Ото упав бриль із груші, настромився на їжачка і їздив на ньому верхи, немов на конячці.

Отака пригода трапилася з дідусеюм брилем.

Борис ПОЛІЩУК.

Я зробив із дошки
Величезну ложку.
Тато каже:

— Нащо
Зіпсував, ледащо,
Ти хорошу дошку?
З неї зо три ложки
Можна б натесати.
Я з-під лавки виліз,
Підійшов до тата
І кажу: — На виріст...
Так, як і штані ці,
Шо для мене вчора
Взяв ти у крамниці,
Там такі холоші
(Я у них залазив),
Шо за мене довші
У чотири рази.
Усміхнулась мама,
Засміялася тато,
І пішли купляти
Інші штаненята.
Із моєї ложки
Воду п'ють курчата...
В мене ж є короткі
Сині штаненята.

Платон ВОРОНЬКО.

Народні Успіхи

ПОРАДИВ

Жінка ввечері кличе свого кота:
— Мурчику, Мурчику! Вже нагулявся? Йди до хати!
Зустрічний п'яниця: — І чого кричиш? Чого побиваєшся? Проспітися — сам приде.

Повідомив А. ПАСТЕРНАК з м. Боярки Київської області.

ПОСПІЧУВАВ

Сусідка скаржиться сусідові:
— Ваш син учора влучив камінню в мою голову.
— Що ви кажете? І з великої відстані?

Повідомив Я. МЕНДУСЬ з с. Витків Радехівського району Львівської області.

ВІК НЕ ТОЙ

— Знаєш що, стара, — каже дід, — не буду я більше голитися, бороду заведу.
— Ти що! — жахнулася баба.
— На старості літ із глазу з'їхав. Ти ж не якийсь молодик, щоб із бородою ходити.

Повідомив В. НЕВГОД з м. Києва.

ЗРОЗУМІВ НАКАЗ

Батько: — Дивись мені! Коли принесеш зі школи трійку — будеш тричі битий!
Син: — То й не чекайте, щоб я вам приносив п'ятірки...

Повідомив А. ЛУЦЮК з м. Луцька.

ПОВАЖНА ПРИЧИНА

Під час вистави із залу вийшов чоловік та й до касира:
— Поверніть мені гроши за квитком.
— Вам не сподобалася вистава?
— запитав касир.
— Та при чому тут вистава? — відповів чоловік. — Мені страшно самому сидіти в такому великовому залі.

Надіслав С. СЛОВОДЯНИК.

ЗВІЧЛИВИЙ ГОСПОДАР

Янося у суботу піп дуже рано завітав до селянина. Господар відразу заходився пригощати поважного гостя.
— А чому ж сам не снідаєш?
— запитав батюшка, уминаючи сніданок.
— Та хіба ж я, батюшко, свinya, щоб так рано йти? — відповів селянин.

Повідомив А. ФЕДИЧЕНКО з села Сопачів на Ровенщині.

ЧАСТКОВО

— Я давно мрію про велосипед. Весь час товімачу чоловікові про те, як корисно крутити педалі на свіжому повітрі.
— І вам вдалося переконати його?

— Частково. Він виніс мою ножну швейну машинку на балкон.

Повідомив Н. ДУБИЦЬКИЙ з м. Чемерівців Хмельницької області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Тепер нашому братові значно легше...

Мал. В. ГЛІВЕНКА

— Обережніше, не зіпсуй годинника!
— А він у мене з протиударним пристроєм!

КОГО

КРАЩЕ

МАТИ?

ГУМОРЕСКА

Все почалося з того, що на шостому місяці подружнього життя, коли весільні турботи стали приемним спомином і з'явився вільний час, я сидів у дома і розглядав у журналі фотопортаж про традиційну щорічну виставку собак. Знімки були вищого класу.

— Послухай, — звернувся я до дружини, — а чи не купити й нам песика?

На обличчя дружини набігла легка тінь.

— Навіщо нам пес? Тобі що — нудно? Ти, мабуть, мене вже розлюбив...

— І зовсім ні! — гаряче заперечив я. — Навпаки, моя любов так зросла, що тепер її цілком вистачить на двох.

— То, може, — дружина соромливо опустила очі, — хай нам лелека принесе синочка?

— Розуміш, я, власне, не проти. Але що скажуть знайомі: тільки побрались, не прожили разом і двох років, а вже мають дитину. Не забувай, що нині діти не в моді.

— Твоя правда, — зітхнула дружина, — тепер модно мати не дітей, а цуценят. Я навіть читала в якомусь журналі, що за останні десять років кількість собак у власному користуванні сімей потроїлась, а народжуваність знизилася.

Після такого зауваження я відчув себе трохи ніяково. Проте від свого бажання не відмовився. Розмове на цю тему виникла ще кілька разів, проте, як говорять, сторони не змогли прийти до єдиної думки. Питання вирішив випадок. Якось ми з дружиною стояли на зупинці автобуса. Повз нас поважно, широким кроком пройшов великий, як теля, пес. Позаду, тримаючись за поводок, підтюпцем бігли чоловік і жінка.

— Навіщо й діти, коли маєш такого пса... — іронічно промовив з юрби старенький дідусь. Ми з дружиною перезирнулись і одночасно розміялися.

— Здається, — сказав я і підняв руки догори.

Минув час, і, як ви уже здогадалися, я став татом. Щоправда, лелека трохи наплутав, і у нас замість сина з'явилася донька. Проте я був радий і їй. Про собаку, звісно, перестав і думати. Не до того було.

Донька росла живовою, пустотливою. Мої знайомі стали говорити, що коли в сім'ї одна дитина, то вона виростає єгоїстом, її бракує дитячого товариства тощо. З думкою громадськості, як відомо, треба рахуватись. Через три роки у нас народилась друга донька. Я її також був радий. Правда, моя радість дещо затмрювалася критичними закидами на мою адресу з боку чоловічого товариства. Особливо дошкуляв один приятель, який, посилаючись на сучасну генетику, доводив, буцімто я ж сам і винен у тому, що маю дочек, а не синів.

Відверто кажучи, мені й самому дуже хотілось мати сина. Тому через два роки у нас народилася третя донька... Ця подія ще вище підняла мій авторитет в очах жіночої частини колективу, де я працюю. Коли ж я з'являюсь у чоловічому товаристві, особливо ж коли забігаю на чашку кави до свого приятеля, розмова неодмінно заходить про різні демографічні проблеми. Приятель, посилаючись на наукові джерела, доводить, що сучасні молоді сім'ї або ж зовсім не мають дітей, або ж обмежуються лише одним нащадком.

— Тут закономірність така, — говорить він, звично погладжуючи свого рудого бульдога, — чим нижчий культурний рівень батьків, тим більше у них дітей.

І він недвозначно поглядає у мій бік. Та я вже звик до таких закидів і не реагую на них.

Час іде. Дочки ростуть...

Іван КАБИКА.

м. Київ.

НОТАТКИ про їхні походи

МІНІ-БОМБА І МАКСІ-МІЛІТАРИСТ

Генерал Ендрю Гудпейстер у розpacі. І для цього в головнокомандуючого об'єднаними збройними силами НАТО в Європі є підстави — то, дивися, укладається радянсько-американська угода про відвернення ядерної війни, то у Женеві збирається загальноєвропейська нарада з питань безпеки і співробітництва, то у Відні проводять переговори про взаємне скорочення збройних сил і озброєнь у Центральній Європі. А головне — мільйони людей в усьому світі (і, звичайно, на батьківщині Гудпейстера — у Сполучених Штатах Америки) переймаються дальшим довір'ям до зовнішньої політики Радянського Союзу, прагнуть мури та безлеки. Отож американський генерал, ця перша персона у військовій машині НАТО, як у лихоманці, шукає чогось такого, що могло б хоч трохи заспокоїти його серце, серце запеклого мілітариста, прихильника і апологета атомної бомби, професіонального палія війни.

Шукає цей Гудпейстер, шукає і знайшов-таки! Невідомо, сам до цього додумався чи скористався консультацією вчених апостолів атомної бомби, яких навколо НАТО поки що аж цілий рій. Одне слово, Ендрю Гудпейстер проголосив нову ідею, в якій, так би мовити, теоретичним стрижнем є величезне популярне нині в світі слово «міні». Звичайно, до проблеми довжини жіночих спідничок це анік не стосується. Генеральське «міні» стосується не примх моди, а справ воєнних.

Так от, каже Гудпейстер, хочете заборонити атомну бомбу? Згодний, забороняйте, але забороняйте не цілком, дозвольте користуватися хоча б такою собі невеличиною, одне слово, міні-бомбочкою. Хочете заборонити атомну війну? Забороняйте, але залиште дозвіл на таку собі невеличку, таку собі міні-війну. Від неї ж усе людство не загине, а лише якісь там лічені мільйони, це ж, мовляв, міні-втрати... Звичайно, генерал вважає, що краще було б залякувати отих червоних не міні, а великою атомною бомбою, не міні, а

справжньою атомною війною, та що вдієш, коли настали такі часи, що доводиться задовольнятися малим...

Але в країнах НАТО і за це не вхопилися обома руками, і Ендрю Гудпейстера це розгнівало. Він картає тих, хто «не бажає зрозуміти практичності й вигоди» його ідеї. Генерали з штабу НАТО — ті, на думку Гудпейстера, люди кмітливі: мало не всі підтримали свого шефа, Генеральний секретар блоку Йозеф Лунс теж став на бік свого головнокомандуючого. Хоч він і сам прихильник міні-бомби і міні-війни, та коли із цим не клеїться, то згодний і на міні.

Особливо ж розгніався Гудпейстер на усе рядове населення країн НАТО. На думку генерала, воно зовсім не розуміється на політиці!

Але чи ж і справді прості люди отак-таки нічого не розуміють? щодо самого Гудпейстера, то вони дуже добре розуміють, що це — не просто собі палій війни, а, якщо вживати обрану самим генералом термінологією, міні-палій, до того ж іще й невправний.

Я. ВАЛАХ.

Andre BЮRMСЕР

НЕЩАСНИЙ ВИПАДОК

Під таким банальним заголовком ліонська газета «Ест републікен» вмістила новину, яку наводимо нижче: «Лісоруб Жюль Жаран, що мешкав у селищі Вельгендрі (департамент Верхня Сона), був смертельно поранений у суботу вранці. Дерево, яке він зрубав, впало на інше дерево; важка гілка вдарила нещасного лісоруба... На допомогу Жаранові відразу ж прибіг його хазяїн, що знаходився поблизу. Жертву нещасного випадку відправлено до лікарні, де він помер».

Зізнається: я не зовсім точно скопіював цю інформацію. Її перше речення починається так: «72-річний лісоруб Жюль Жаран...»

Отож, року божого 1974-го, у час ядерної енергії та міжнаціональних монополій, так зване «суспільство

загального добробуту» примушує працювати 72-річного лісоруба. Якби цей старий, своєчасно вийшовши на пенсію, бавився у себе в садку із сокирою і це привело до нещастя, — його смерть не примусила б нас взятися за перо. Але ж на допомогу йому прибіг хазяїн! Це означає, що старий працював, тяжко працював (праця лісоруба, як відомо, дуже важка), щоб заробити собі на хліб. І це — у 72 роки! Жаранові пощастило: йому вже не загрожує звільнення з роботи через похилий вік!

Новина аніскільки не здивувала і не обурila газету «Ест републікен». У газеті інша турбота — захищати наших старих від «загрози соціалізму».

Переклав з французької
М. ДЕРИМОВ.

КОМУ СМІХ, А КОМУ СЛЬОЗИ...

Дружина американського мільйонера Феррі Олівія Пулнер од нічого робити вирішила провести соціологічний експеримент...

(З газет).

Місіс Пулнер, жона мільйонера,
В колі друзів розмову вела:
— Безробітним погано? Химера!
Я б роботу негайно знайшла!

В місіс Пулнер де слово — там діло:
Не шикарним авто, а метро
(І, звичайно, інкогніто!)
Сміло
Подалась в спеціальне бюро.

Місіс Пулнер діждалася черги.
Підійшла до віконця

А там —

Клерк сидить, усміхається чимно:

— Ви спізнилися трішки, мадам.

— Як, спізнилась?

— Не варт хвилюватися.

Скільки літ вам, снажіть?

— Сорок два...

— Ви спізнилися... років на двадцять,—

Клерк усмішку в долоню хова.

Місіс Пулнер — у гніві, звичайно.
Гордо пасмом віндула рудим.

— Адже й інші бюро є по найму:

Щось та знайдеться — хоч у однім.

Та й у інших, всміхаючись криво,

Натякали на вік, на літа...

Десь на глум підняли: «ненрасива»,

Десь — фігура, сказали, «не та»...

Не знайшла місіс Пулнер роботи...

А пізніш, за бокалом вина,

Сміху жартів лунало достоту,

Як повідала дружині вона

Про невдалі блукання...

— Це вперше,

Джентльмені (подія з подій!),

Наштовхалася в метро мільйонерша.

І посміли відмовити їй!

Ох і смішно! Піднімем бокали!

— Й заінтрилось вино, потяло...

Безробітні ж

роботи шунали.

Безробітним

в бюро відмовляли —

Тільки їм

не до сміху було...

Іван НЕМІРОВИЧ

«Ось що таке наша країна — отупіння і стандартизація».

Ванс Пакард, американський соціолог.

ЧЕРЕЗ УСІ БАР'ЄРИ

Юрій ЩЕРБАК

Розділ I. З нотаток лікаря Ювеналія Миколайовича Щупака.

Наш вік — вік трансплантації. Десь через двадцять років пересадку серця робитимуть навіть у районних лікарнях. Тепер для мене проблема проблем — пересадка голів! Мабуть, спочатку хірурги пересаджуватимуть голову людини до тіла якогось добровольця, який погодиться жити з двома головами. Що почуватиме двоголова істота? Чи стане її духовний світ складнішим та суперечливішим? Чи з'являться в рисах такої людини нові моральні якості, пов'язані з існуванням двох мозкових центрів? Чи подвоюється інтелектуальні здібності двоголовця? Проте перспективнішо, на мій погляд, є звичайна трансплантація голови до іншого тіла, тобто заміна голови (тіла). Якщо такий експеримент дозволять нашому Інститутові трансплантації, без вагань запропоную свою голову.

Розділ II. Поцілункоспроможність.

Для директора Інституту трансплантації проф. Костюка кожен день тепер тягнувся нескінченно довго: щовечора він зустрічався з лаборанткою Милочкою у неї на квартирі. І кожного разу, коли цілував її, йому здавалось, що в житті своєму він не знав такого щастя. Він у цю мить забував, як було в 1904 році, коли в портартурському лазареті він цілував сестру-жалібницю Марію, і як це було в 1915 році, коли в польовому госпіталі під Перемишлем він цілував одчайдушно хоробру, нагороджену Георгієм III ступеня, сестру Олімпіаду, і як це було в 1920 році, коли він цілував на тачанці санітарку Фросю... Міг би він ще пригадати, але свідомим зусиллям волі не

пригадав, таки змусив себе не пригадати, як було в 1938 році (Київ, Жовтнева лікарня, медсестра Людмила), в 1942 році (евакогоспіталь № 5924, м. Горький, старша сестра Серафима), в 1947 році (Київ, клініка Стражеска, ординатор Діна Семенівна), в 1959 році (Київ, Інститут удосконалення лікарів, асистентка Євгенія Борисівна) і в наступні роки (Валя, Ніна, Лариса), але такі речі забиваються, щоб щоразу здавалося, що життя починається спочатку...

Розділ III. Дерзання.

— На одну хвилину, Милочко, — зупинив її в коридорі Ювеналій Миколайович. — Маю вам сказати щось дуже важливе.

— Я поспішаю, Ювеналію Миколайовичу...

— Це надзвичайно серйозна справа, Милочко. У нас з вами одна група крові. Ви молоді, здорові, вродлива дівчина, хоч і не вельми інтелектуальна. Я теж хлопець хоч куди, чи не так?

— Ювеналію Миколайовичу! — знітилась вона.

— Одним словом, давайте поміняємося головами! Ні, я не п'яний. Я тверезий. Вам відомо, що нашему інститутові дозволено експеримент з трансплантацією голови. Це ж грандіозно! Але його здійснення гальмує відсутність донора-добровольця й відповідного рецепента. Якщо ми запропонуємо себе — питання розв'язане! До того ж цей варіант дасть додатковий експериментальний ефект. Ви станете чоловіком, я — жінкою. Хіба вам не цікаво, як взаємодіятиме ваш головний мозок з тілом протилежної статі? Експеримент віку! Згоди?

— Ні, ні, ні!

— Розумію. Ви відмовляєтесь, бо кохаєте цього старого мастодонта Костюка.

Милочка мовчала.

— Але ж це нерозумно! Що таке кохання з наукового погляду? Спроба інтенсивного обміну духовно-сексуальною інформацією. Етого через певний час, коли ваша взаємна інформація неминуче вичерпається, що буде?..

— Ви не людина, Ювеналію Миколайовичу! Ви — безжальний комп'ютер!

Милочка вибігла з приміщення.

— Яка чиста, гарна дівчина, — подумав Щупак. — Здається, я був кретином, що не помічав цього досі. Стол! Невже я сам раптом покохав цю дурепу? Тоді все. Крах. Експеримент під три чорти... А втім... а втім... Евріка!

Він витяг записник і занотував: «Перспективна проблема: цілющи властивості кохання. Кохання сприяє біологічному розвиткові організму. Завдання: 1) перевірити цю гіпотезу на собі, 2) запропонувати шефові здійснити експеримент «Амуротерапія» в палаті № 7».

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Ану, що там новенького ви нацвірінькали?

Мал. В. ГОНЧАРОВА

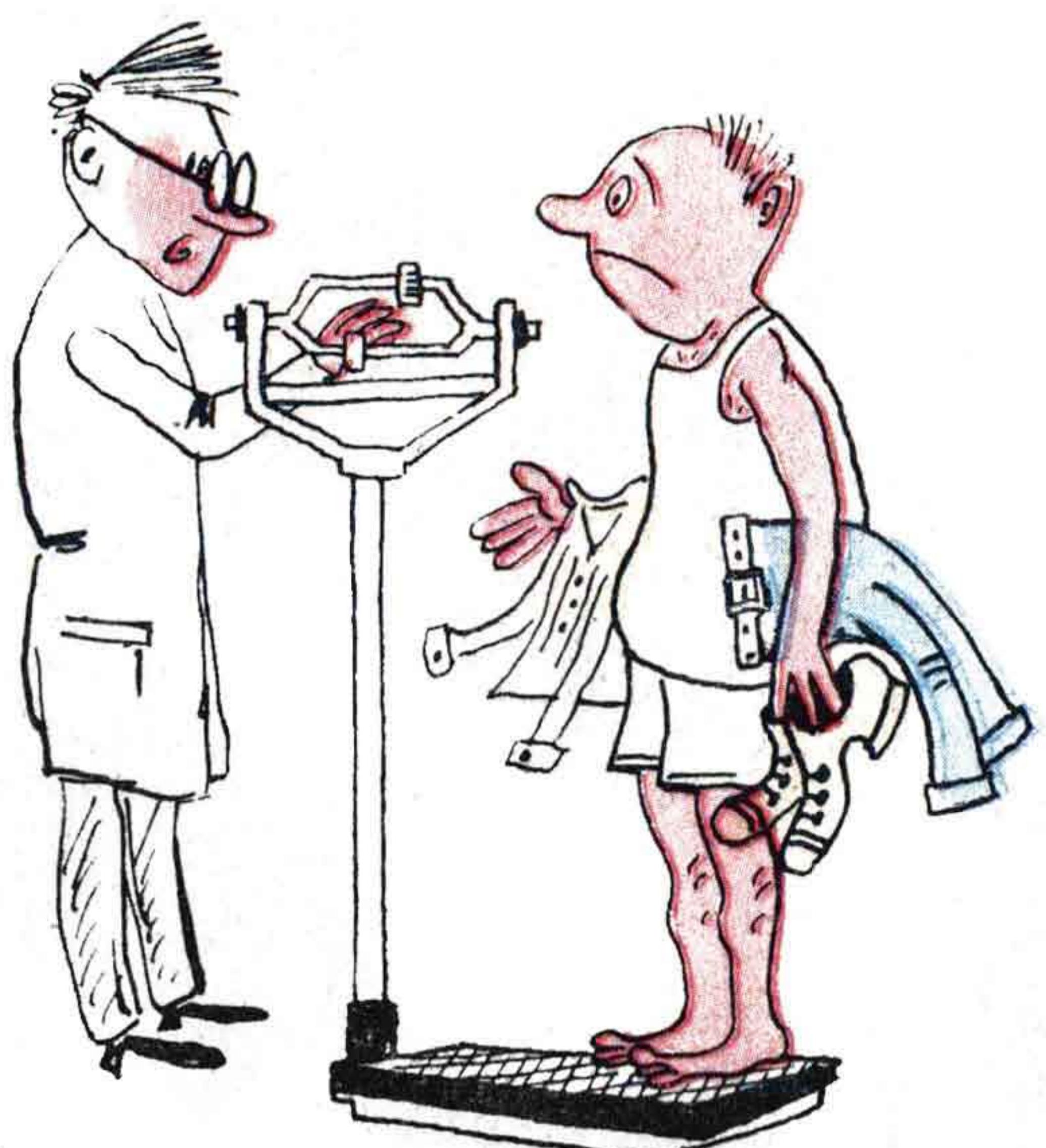

— Гусені не знишили, то тепер кофточки в'яжемо!..

Без слів.

Мал. В. ЮЖНОГО

Без слів.

МОЖЕ,

Нині колекціонують все, що завгодно: поштові марки і старі меблі, автографи відомих людей і засушених комах.

Тривалий час я був далекий від подібного захоплення. Аж поки наша база не одержала наряд № 3628 на одержання з Дніпродзержинського цементного заводу у 1973 році 250 тонн цементу. Цей цемент по ідеї входив у комплект для стандартних будинків, які ми продавали населенню. Кажу «по ідеї», бо насправді з п'ятдесятих наших покупців лише половина змогла відсвяткувати новосілля: завод відвантажив усьогона-всього половину занарядженого цементу.

З цього моменту я поступово перетворився на затяготого колекціонера ... офіційних відповідей. Писав і на завод, і в об'єднання «Укрголовбудматеріали», і в трест «Укрторгтара», і в Міністерство промбудматеріалів УРСР, і в Головпостач УРСР, і в об'єднання «Укрголовзбудматеріали». Звідти письмово і зобов'язували, і просили директора цементного заводу Ф. Ф. Ладигіна «прискорити відвантаження цементу на адресу бази згідно з нарядом», а копії адресували базі.

Керівники заводу довго відмовчувалися, а потім устругнули таке: об'єднання «Укрголовбудматеріали» запевнили, що наряд № 3628 отоварений повністю, а нас повідомили, що той же таки наряд № 3628 рішенням того ж таки об'єднання «Укрголовбудматеріали» анулькований.

Мені та колекція копій з відповідей ні до чого: покупці цементу вимагають. Втішую себе надією, що хто-небудь з тих товаришів, котрі ощасливили базу копіями своїх відповідей, погодиться вимінити її в мене. Ну, хоча б на недопоставлені нам 125 тонн цементу.

I. ЛИХИЦЬКИЙ,
директор Роменської торговельної бази
«Укрторгтара» Сумської області.

Дружке **ПЕРЧЕ!**

Запрошуємо тебе в гості, заздалегідь попереджаємо: не чекай, що пригостимо чаєм. Не подумай, що цукру не маємо. Минулого року наш радгосп виростив непоганий урожай цукрових буряків, ми своєчасно його збрали і в рахунок додаткової оплати нам видали мало не по центнеру цукру. А все ж таки підсолодити чай (та хіба тільки чай) не маємо чим, бо той продукт, який ми одержали з Губинського цукрозаводу, містить, офіційно мовою кажучи, «багато домішок у вигляді сажі і нерозчинного осаду». Отож зрозумій, Перче: не почуюш ти з нами тільки тому, що поважаємо тебе не так, як поважають нас керівники Губинського цукрозаводу.

Ф. МИТРОХІН,
механізатор радгоспу «626» Васильківського району Дніпропетровської області.

Не знаю, як керівники колгоспів імені Шмідта Чорнобаївського району Черкаської та «Прибій» Глобинського району Полтавської областей господарюють на закріплений за господарствами землі, а от на воді господарюють вони погано.

Обидва колгоспи розташовані на березі Кременчуцького моря, поблизу Сулинської затоки. Цю затоку визнано рибним заповідником-розділником, і, ясна річ, з сітями туди не можна й потикатися.

Та для рибалок згаданих колгоспів закони, видно, не писані. Рибінспектори не встигають на них акти складати та штрафи накладати.

«Для нас головне — план, — мудро пояснює голова колгоспу імені Шмідта С. І. Ладовирия, — а по коропові чи ляццеві, якщо він підсмажений або в юшці, не визначиш, із заповідника він чи ні». А пояснивши отак, знову санкціонує браконьєрські наскоки в затону.

Може, ти, Перче, якось дохідливіше поясниш керівникам цих колгоспів, що справжні господарі не одним днем живуть, а й про рибні запаси на майбутнє дбають. І виконанню плану така турбота не шкодить.

А. ПЕТРОВСЬКИЙ,
старший інспектор оперативної групи Укррибводу.

Ми уже торік до тебе зверталися. Просили, щоб розворшив наших місцевих керівників і нагадав їм про кладовище у селі Марковичах — воно вкрай занедбане.

Тоді ж, 10 липня минулого року, тов. Калитюк, заступник голови виконкому Локачинської райради, підтверджив, що «кладовище справді має запущений вигляд, необгороджене». І повідомив про дійові заходи, що їх він ужив: «Виконком Марковичівської сільської Ради депутатів трудящих, — написав він тобі — зобов'язано до 15 вересня привести кладовище в належний стан».

Тобі, Перче, можливо, хочеться знати, чи допомогло справі ділове втручання т. Калитюка?

Охоче тебе інформуємо: допомогло.

Як мертвому — надило...

Бо й нині сільське кладовище має такий же жалюгідний вигляд, як і раніше.

Чи не здається тобі, друже Перче, що такий же вигляд мають часом і рішення діяльних авторитетних органів, коли ніхто не перевіряє, як їх виконують?

МЕШКАНЦІ СЕЛА.

с. Марковичі
Локачинського району
Волинської області.

Страшне перо **НЕ В ГУСАКА...**

«Всім учителям просвітитись до 25 жовтня і взяти довідку у лікарні в інтересах здоров'я школярів».

(З оголошення).

«К роботі относиться вполнє, сім'яни, спиртного без надобності не п'є. В компанії товариський і веселий. Систематично платить алементи на дочину. Слідкує за обученням сина, розписується в дневнику і держе його в строгості!»

(З характеристики).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.
Дворічанський район
на Херсонщині.

«При перевозі води до тракторів коні спугалися і поносили будучи в трезвом состоянии».

(З пояснення).

Надіслав І. ДОРОФЕЄВ.
м. Бобринець
Кіровоградської області.

«На роботу я пришол п'яним пото, що фетфельдшер дал укол хворому поросяонку і я сним випил стограм водни».

Надіслав Е. МАРЧАЙ.
м. Свалява
Закарпатської області.

* * *

«ОБІЯВЛЕНІ!

Увага! Стань і прочітай! Продається корова первістка. Продає Килина М. молода смірна за що хоч трохай ни-

биєця убідіца можна в любе время тікі бізділа низачіпат на харчі хароща єст. усе що наочі попаде. Іти стовбовою дорогою а тоді звирнут на про-солочину і в любі хаті спитат міне бо я дома нисидю скрізь лазю».

Надіслав Д. БАРАБАН.

м. Мала Виска
Кіровоградської області.

* * *

«О. Гончар в оповіданні «Соняшники» показує некрасиву дівчину, яку ніяк не міг зліпити скульптор».

«Платон Кречет усе своє життя боровся з хворими».

(З учнівських творів).

Надіслав І. ДЕМИДОВ.

в. Лебедин
Шполянського району
Черкаської області.

* * *

«Щитаю свій вірш достойним для печаті. Бо я проштундровал проізведення ізвестних поетов всіх времён і вони не хужі, як у мене».

«В районную газету стаття: «Забезпечимо пожежну небезпеку на тваринницьких фермах у зимовий час».

«Просимо вас вірте це чистісінька правда, а не якась анонімка, хоч ми і підписуватися не будемо».

(З листів до редакції).

Надіслав О. ТРЕНЬ.

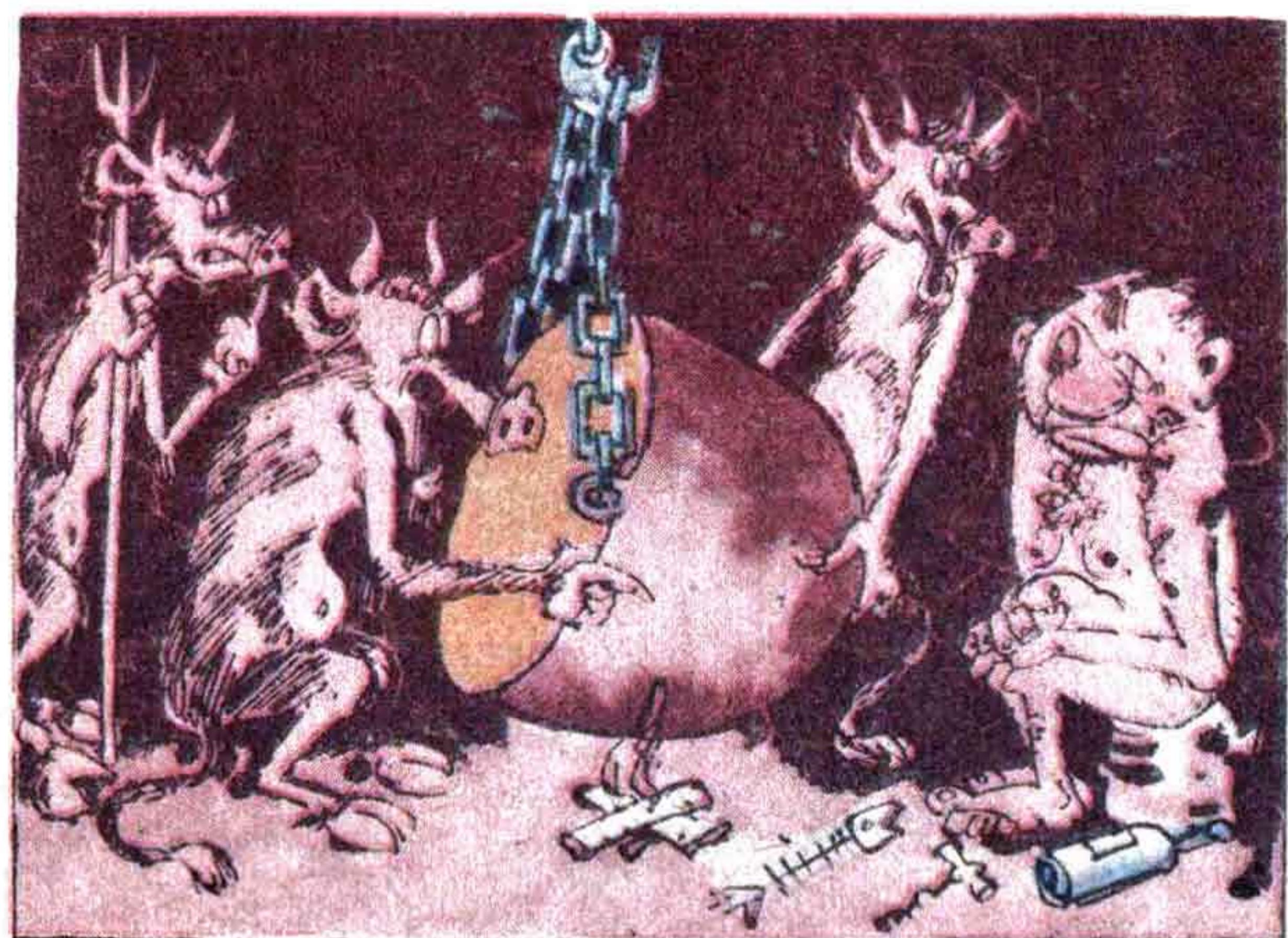
Магдалинівка
Дніпропетровської області.

B
I
M
I
H
Y
Ю

■ ■ ■

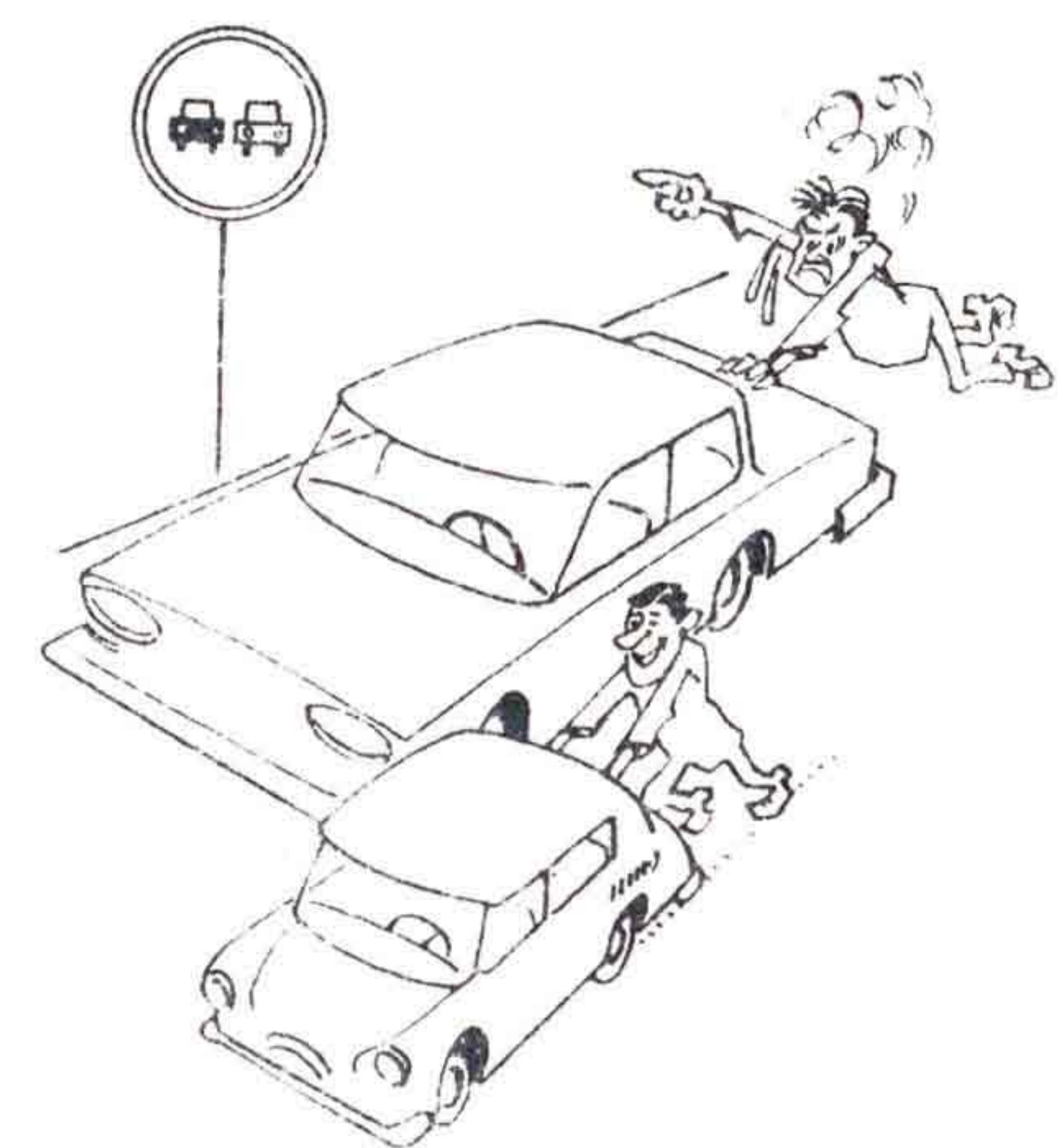
— Поздоровляємо тебе, Сергію Петровичу, з першою зарплатою!..

— Доки ми обідали, цей виконроб якомусь чорту смолу продав.

Вожик

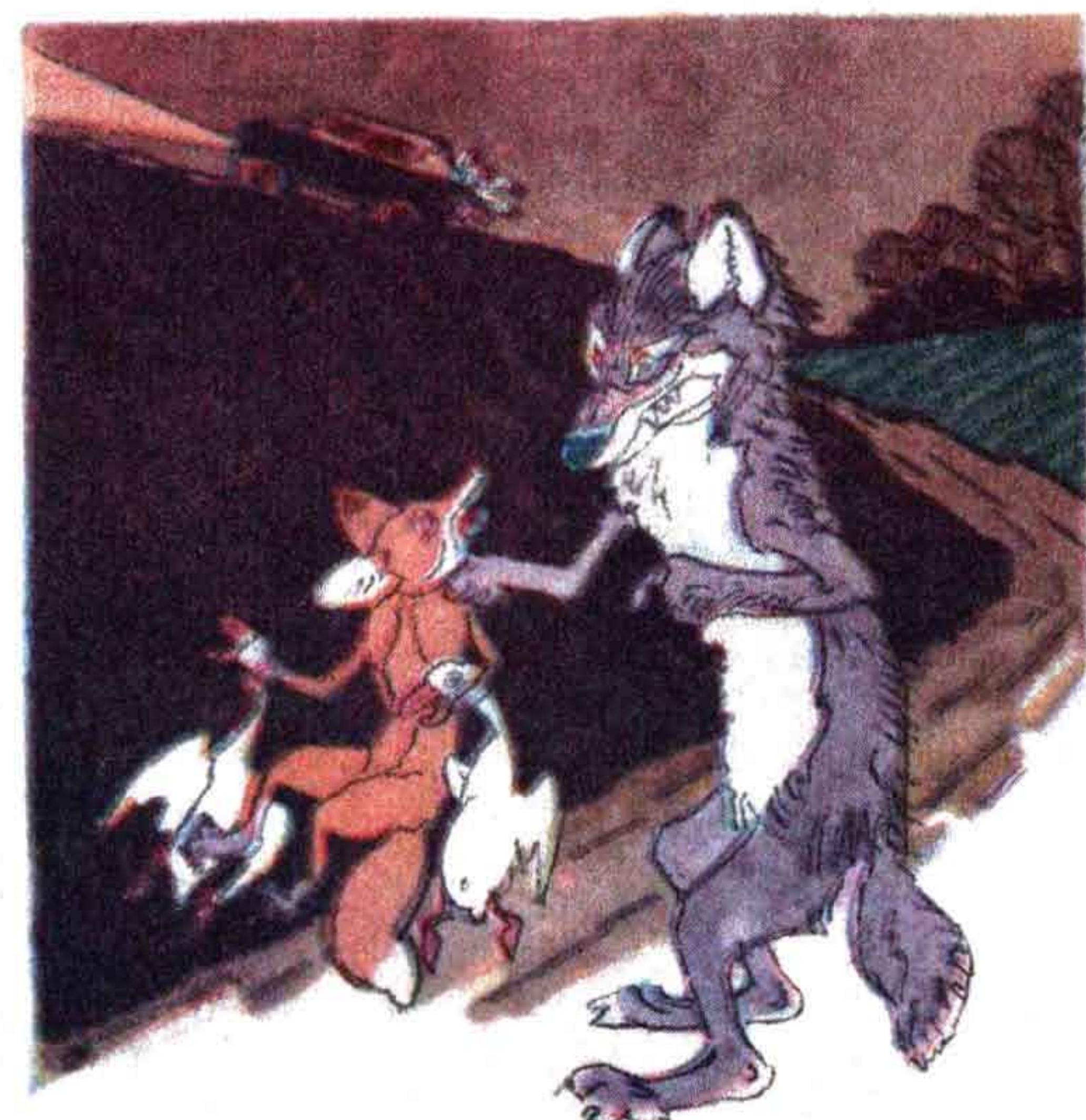
У нас гостює
білоруський
сатиричний журнал
«ВОЖИК» («Іжак»)

— Що, не бачиш — обганяті заборонено!!

— Не бачу талановитої молоді.

— Стій, де взялаі
— У ревізора вкрала.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ У журналі «Перець» № 20 за 1973 рік, в замітці «Приз чекає достойного», йшлося про те, що майже десять років правління колгоспу ім. Щорса (Барський район на Вінниччині) обіцеє, та ніким не збереться збудувати місток, що сполучав би обидві половини села Колосівки, розділеного річкою.

Голова виконкому Барської ради тов. Прийман повідомив редакцію, що місток побудовано. Відремонтовано й дорогу, що проходить через село.

★ У місті Чуднові був ставок. Був доти, поки в нього не почали скидати стічні води харчобонбіт та маслозавод. Переонавались, що ставок перетворився на антисанітарне водоймище, керівники райвиконкому пішли шляхом найменшого опору: розпорядилися спустити воду — і заспокоїлися.

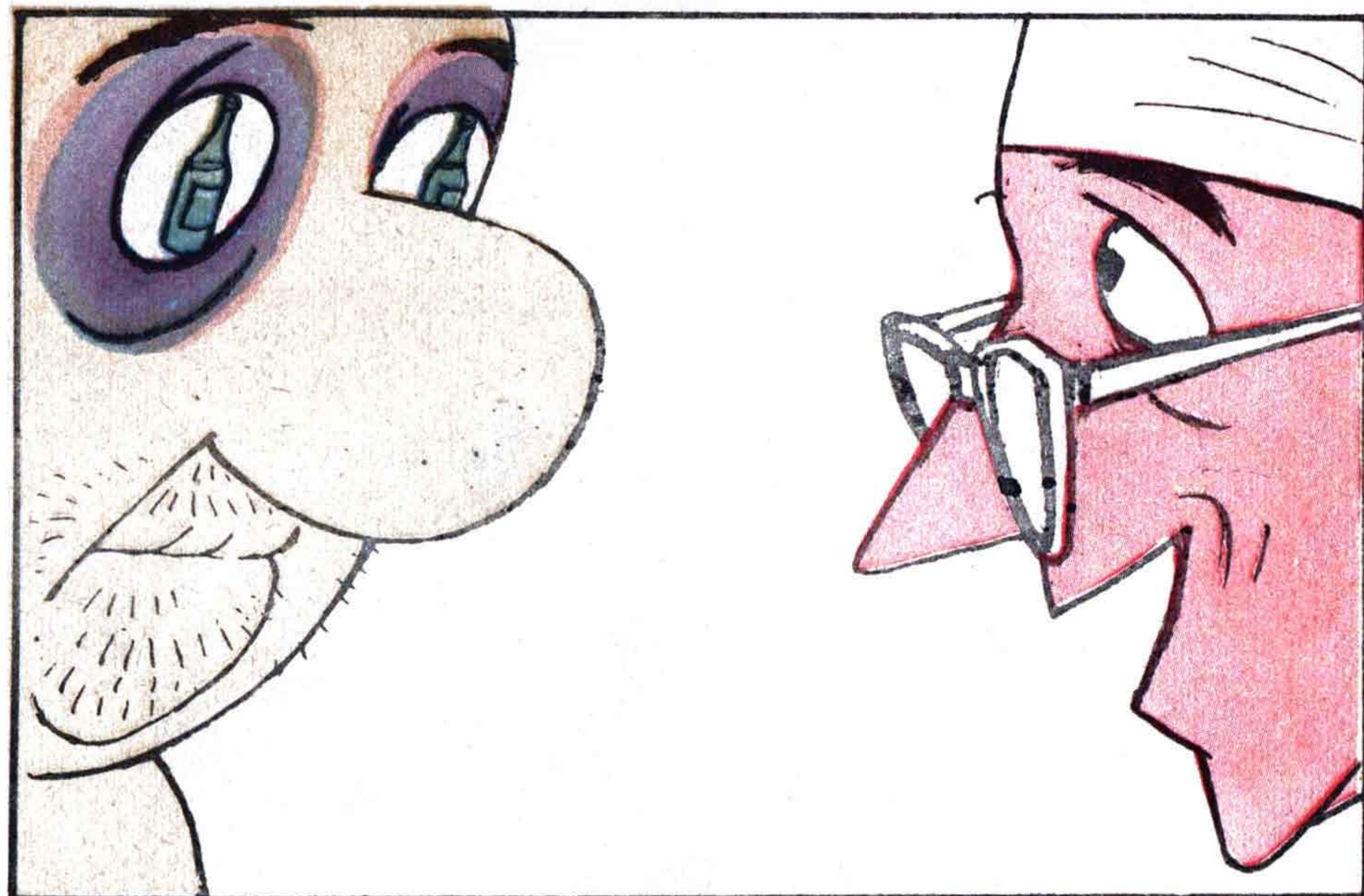
Про це розповідалося у фейлетоні «Реконструктори» («Перець» № 21 за 1973 рік).

Заступник голови Житомирського обласного виконкому тов. Жамбрівський повідомив редакцію, що фейлетон обговорено на засіданні Чуднівського райвиконкому. Критику визнано правильною. Прийнято рішення ставок поглибити, збудувати греблю та озеленити береги.

Пастеризаційний пункт Голіївського маслозаводу, що забруднював ставок стічними водами, закрито.

Диренцію райхарчономбінату зобов'язано розробити і здійснити належні заходи, щоб не скидати в ставок промислово- побутових відходів.

— По очах бачу, що п'єте..

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВІЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного
редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 10 (932).
(на українському языке).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 17. IV. 1974 р. Підписано до друку 30. IV. 1974 р. БФ 10685.
Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1974 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 01977. Тираж 2 850 000 прим.

Отканировал и обработал А.В.ЛЕБЕДЕВ для <http://perec-ua.livejournal.com/>

Нещодавно у Вашингтоні відбулося зборище знавіснілих антирадянських, котре носило назву — конференція «всесвітньої антикомуністичної ліги». Уесь істеричний гармидер, зчинений на цій «конференції», був спрямований проти розрядки міжнародної напруженості у світі, проти миролюбної політики Радянського Союзу.

(З газет).

Лемент, гамір, шум і крик —
Аж ворушиться смітник!
Ta історії й на мить
Біснуватим не спинить!